ரமணோதயம்

ஜனவரி 2026
காலாண்டு

ஜயந்தி இதழ்
விலை ₹ 20

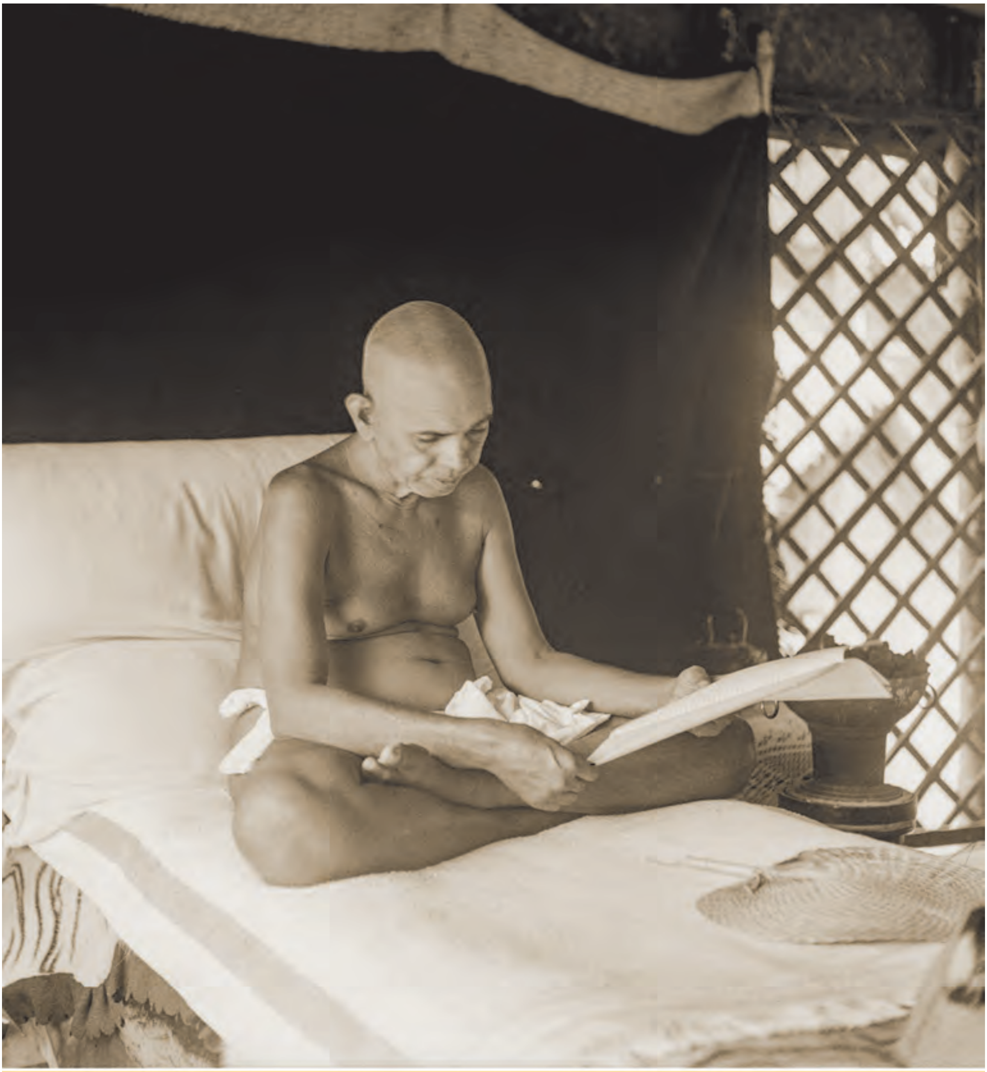

ரமணோதய அன்பர்களுக்கு ஓர் வேண்டுகோள்

ரமணோதய சந்தா புதுப்பிக்காதவர்கள்
தயவுசெய்து தங்களது சந்தாவைப்
புதுப்பிக்கவோ அல்லது ஆயுள் சந்தாவாகச்
செலுத்தவோ செய்து
உதவுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்

உதயம் 25 ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய மலர் 2

ரமணோதயம்

நானுதியாதுள்ள நிலை நாமதுவாய் உள்ள நிலை

ஜயந்தி இதழ்
ஜனவரி 2026

ஆசிரியர்: Dr. S. ராம் மோஹன்

- கட்டுரைகள், ஆண்டு சந்தா, விளம்பரங்கள் குறித்த அனைத்து கடிதத் தொடர்புகளுக்கும் ஸ்ரீ ரமண கேந்திர அலுவலக முகவரிக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- கட்டுரைகளுக்கு சன்மானம் எதுவும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. பிரசுரமாகாத கட்டுரைகள் வேண்டுகோளின்பேரில் திருப்பி அனுப்பப்படும்.
- மற்றைய எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துகளுக்கு ஆசிரியர் பொறுப்பல்ல.

சந்தா விவரங்கள்

ஆண்டு சந்தா: ₹ 75 தனி பிரதி: ₹ 20
ஆயுள் சந்தா: ₹ 1500

காசோலை/மணியார்டர் 'ரமணோதயம்' என்ற பெயரில் எடுத்து ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர், சென்னை 600 004 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

ரமணோதயம் தகவல் மற்றும் தொடர்புக்கு அணுகவும்:
ஆ. குமார் ராஜா: 9444261296
மின்னஞ்சல்: arunamramanam@gmail.com
மேலாளர் கண்ணன்: 9940418375

வடிவமைப்பு: ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்

பதிப்பாளர் & அச்சிடுபவர்:
ஆ. குமார் ராஜா, ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்
41, அலமேலுமங்காபுரம், சென்னை 600 004

உரிமை: ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், சென்னை 4
தொலைபேசி: 24611397

பொருளடக்கம்

ஜயந்தி இதழ், ஜனவரி *2026*

வ.எண்	பொருள்		ப.எண்
1	*ஆசிரியர் உரை*		3
2	*ஔவைக் குறள்*	*ராம் மோஹன்*	13
3	*திருப்புமுனை*	*சாது நடனானந்தர்*	17
4	*இனிவரும் திருநாட்கள்*		19
5	*பேரமைதி நிலவிய பெருநாட்கள்*		21
6	*மனநிறைவு: பகவான் காட்டிய பேரானந்தப் பாதை*	*வேங்கட் S. ரமணன்*	27
7	*ரமண புராணம்*	*ஆகுரா*	35
8	*தட்சிணாமூர்த்தி தோத்திரம்*	*சிதம்பர குற்றாலம்*	43
8	*டி. ஆர். கனகம்மாளின் அருந்தவ வாழ்வு*	*மா. முருகேசன்*	49
10	*அன்னை மகனுக்குள் அடக்கம் பகவானின் மாத்ரு முக்தி*	*D. தியாகராஜன்*	65
11	*செய்திகள்*		73

ஆசிரியர் உரை

"நஞ்சினை நீக்கும் நல்லமுதம்"

தமிழகம் கண்ட மாபெரும் தத்துவஞானி ஆகிய தாயுமானவரும் மனம் அழிவதற்கு அத்தியாவசியமானது முதலில் ஆசையின்மை என்பதை பல பாடல்களில் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

தாயுமானவர் சுகவாரி பதிகத்தில்

"பற்றுவன அற்றிடு நிராசையென் றொருபூமி
பற்றிப் பிடிக்கும்யோகப்
பாங்கிற் பிராணலயம் என்னுமொரு பூமிஇவை
பற்றின்மன மறும்என்னவே
கற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கனிந்தகனி
கனிவிக்க வந்தகனிபோல்
கண்டதிந் நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு
கனிவாய் திறந்தும் ஒன்றைப்
பெற்றவனு மல்லேன் பெறாதவனு மல்லேன்......" 6

என்று கூறுகிறார் தாயுமானவர்.

மற்றப்படுகின்ற விஷயங்கள் யாவும் அழித்து ஒழித்தற்குக் காரணமான ஆசையின்மை என்று சொல்லப்படும் ஒரு பூமி உண்டு. பிராணனை தொடர்ந்து பிடித்த நிறுத்துகின்ற யோகாப்யாசத்தால் வருகின்ற பிராணலயம் என்கின்ற பூமி உண்டு. இவற்றை ஆதாரமாக பிடித்தால் மனம் இறக்கும் என்று ஜடா முடியை உடைய மௌனகுருவாம் தக்ஷிணாமூர்த்தி, முதிர்ந்த காயை பக்குவ நிலையில் உள்ள சாதகனை எனக்கு வாயால் சொல்லாமல் குறிப்பாக உணர்த்தினார் என்கிறார் தாயுமானவர்.

ஆசை எங்கிருந்து வருகிறது என்பதை கூர்ந்து நோக்கி அதை பின்தொடர்ந்து பற்றி அல்லது பிராணன் எங்கிருந்து வருகிறது என்பதை கண்டறி என்று கூறுகின்றார் தாயுமானவர். பகவானும் இதே உபதேசத்தை தனது 'உள்ளது நாற்பது அனுபந்தத்தில்' எழிலுறக் கூறுகின்றார்.

"இதயமாங் குகையி னாப்ப ணேகமாம்..." என்று தொடங்கும் பிரசித்தி பெற்ற பாடலில் கூறும் வழியே இதல்லவா?

"சிறிதும் எண்ணமே இல்லாமல் நிற்பாய். அப்படி மனமற்ற நிலையில் நிலைத்திருப்பது ஆத்ம அனுபவம்" என்று ஞானிகள் கூறுவர் அப்படி நிற்கும் இடமாக ஆத்மாவே அருள் நிலையாகும்.

ஆசை என்னும் விலங்கு துகளானால், சொல்லால் விவரிக்க முடியாத 'பேசா அனுபூதி பிறந்ததுவே' என்று அருணகிரிநாதர் வழிகாட்டுகிறார். இத்தகைய ஆன்மிக விடுதலைக்குத் தடையாக இருப்பவை மனிதனைப் பிணைத்துள்ள பாசக்கயிறுகள் ஆகும். 'குலார்ணவ தந்திரம்' என்னும் நூல், மனிதனை எட்டு விதமான பாசக்கயிறுகள் (அஷ்ட பாசங்கள்) பிணைத்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

அவற்றுள் குலம், ஜாதி ஆகியவை குறிப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கவை. மேலும் நம் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்ற விருப்பு, வெறுப்பு, அச்சம் மற்றும் துயரம் ஆகியவையும் நம்மைப் பிணிக்கும் பாசக்கயிறுகளே என்று அந்நூல் ஆசிரியர் விளக்குகிறார். இவை அனைத்தும் மனதின் ஆழத்தில் வேரூன்றிய 'அந்தர்பந்தங்கள்' (உட்பிணைப்புகள்) ஆகும்.

இரும்புச் சங்கிலி போன்ற புறப்பிணைப்புகளை எளிதில் உடைத்துவிடலாம்; ஆனால், நுட்பமான இந்த உட்பிணைப்புகளைத் தகர்ப்பது மிகவும் கடினம் என்று

ஆதிசங்கரர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த உட்பிணைப்புகளை அறுப்பதே உண்மையான ஞானத்திற்கு வழிவகுக்கும்.

"பகவான் ரமணர் சம்பிரதாயபூர்வமான கருத்துக்களை மட்டும் கூறுபவர் அல்லர்; அவரது உபதேசங்கள் விஞ்ஞானபூர்வமானவை, மனோதத்துவத்தையும் கடந்தவை. 'ஆசை துன்பத்தை விளைவிக்கும்' என்னும் சமய உண்மையை ஏற்றுக்கொள்கின்ற பகவான், அதேசமயம் 'ஆசையை அடக்கு' என்று மட்டும் கூறாமல், 'ஆசை எவனுக்கு எழுகிறது?' என்பதை ஆத்ம விசாரணையின் மூலம் ஆராயுமாறு வழிகாட்டுகிறார்.

அவ்வாறு விசாரிக்கும் பொழுது, அகந்தை எழுவதாலேயே ஆசைகளும் எழுகின்றன என்பதை அறியலாம். அகந்தையின் மூலத்தை நாடிச் செல்லும்போது, அந்த அகந்தையானது ஆத்மாவில் ஒடுங்குகிறது. அதன் விளைவாக, அகந்தையைச் சார்ந்திருந்த ஆசைகளும் அடியோடு அழிகின்றன" என்கிறார் பகவான்.

"'நான் ஆசையுடையவன்' என்று சிந்திக்கும் பொழுது, என்னையும் என் எண்ணத்தையும் பிரிக்கின்ற இருமை நிலை (Duality) தோன்றுகின்றது. இந்த இருமை உணர்வை ஆராய்ந்தால், ஆசைப்படும் பொருளும் ஆசைப்படுபவனும் வேறல்ல, இரண்டும் ஒன்றேதான் என்ற தெளிவு பிறக்கும். காணப்படும் பொருள்கள் எவை, காண்பவன் யார் என்று விசாரிக்கும் பொழுது, காண்பவனும் காணப்படும் பொருளும் ஒன்றே என்பது புலப்படும். காண்பவன், காணப்படும் பொருள் என்ற இருமை நிலை அகந்தை எழும்போதே உருவாகிறது; அதனுடனேயே ஆசையும் எழுகின்றது.

பூரண அமைதியான அசைவற்ற நிலையில், அகந்தை ஆத்மாவில் ஒடுங்கும் போது, இதுவரை வெளிப்புறப் பொருள்களாகத் தோன்றி வந்த ஆசைப் பொருள்கள் அனைத்தும் மறைகின்றன. எனவே, ஆசையை

ஒழிக்கும் நேரான வழி ஆத்ம விசாரமே” என்று பகவான் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார்.

“‘இருக்கின்றேன்’ என்ற அனுபவப் பூர்வமான ஒரே அம்சத்துடன் கூடிய சைதன்ய ஸ்வரூபம் என்று ஒன்று உள்ளதோ, அதுவே ‘சக்தி’ எனப்படும். அந்தச் சக்தியின் அம்சத்தினால்தான் இந்தப் பிரபஞ்சம் பிரகாசிக்கின்றது; ஆகவே, சர்வ பிரபஞ்சமும் சக்தியின் சங்கல்பம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அந்தச் சக்தியின் அம்சமான மனம், சகலப் பற்றுகளும் அற்று நிற்பதுதான் அடையத் தகுந்த நிஷ்கள தியானம் ஆகும். உருவற்ற ஞானமே ஆத்மாவாகும். ‘இருப்பு’ என்ற அந்த ஞானத்தினாலேயே இது அடையப்படுகின்றது என்கின்ற உபநிஷத வாக்கியத்தைப் பகவான் இங்ஙனம் எளிதாக விளக்குகின்றார். எந்த உபாதி கலப்பும் அற்ற அந்தத் தன் உணர்வே (Selfawareness) ஆத்ம ஞானம்; அதுவே அதன் ஸ்வரூப லக்ஷணம்.

இந்த ஆத்ம ஸ்வரூப உணர்வே மனித வாழ்வின் லட்சியம் என்பதைப் பகவான், குமரனுக்குக் கூறுவது போல ‘ஆன்ம சாட்சாத்காரப் பிரகடனம்’ 35வது பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்:

“இதுமந் திரமா மிதுதே வதையா
மிதுவே தியான மெனலு மிதுவே
தவமாகு மெண்ணங்க ளெல்லாந் தணந்து
சுவரூப சிந்தை துணிவாய்”

“நமது சொரூபத் தியானமாம் ஆத்ம ஞானமே ஜெபிக்க வேண்டிய மிக உயர்ந்த மந்திரம்; இதுவே உபாசிக்க உகந்த தேவதை; இதுவே மிக உயர்ந்த தவம். எனவே, எண்ணங்கள் யாவற்றையும் நீக்கிவிட்டு, தனது சொரூப தியானம் ஒன்றை மட்டுமே திடமாகப் பற்றித் துணிவுடன் செல்வாயாக” என்கிறார் பகவான்.

இங்ஙனம் மந்திரம், தேவதை, தியானம் ஆகிய அனைத்துமாய் இருப்பது சொரூப தியானமே. இதைச்

செய்யத் தடையாக உள்ள எண்ணங்கள் அனைத்தையும் ஒடுக்கி நீக்குவதே பகவானின் உபதேசம். பழைய வேதாந்தப் பாதையை உறுதிப்படுத்தி, சிவவாக்கியம் மூலம் புதியதொரு நேரடி வழியையும் காட்டுகின்றார். இந்த அடிப்படைக் கருத்தே முந்தைய வேதாந்த நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது; இதையே அடித்தளமாகக் கொண்டு தனது சீடர்களுக்கும் பகவான் நேரடியாக உபதேசித்திருக்கின்றார்.

உதாரணமாக, இதே கருத்தைப் பகவான் தமது அக்ஷரமணமாலை 31வது பாடலில்:

"சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர்வு அடங்கச்
சும்மா பொருந்திடுஅங் கருணாசலா"

என்று விளக்குகின்றார். மேலும், அருணாசல அஷ்டகம் இரண்டாம் பாடலிலேயே இக்கருத்தை மீண்டும் விளக்குகின்றார்:

"கண்டவன் எவன்எனக் கருத்தினுள் நாடக்
கண்டவன் என்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டன என்றிடக் கருத்தெழு வில்லை
கண்டிலன் என்றிடக் கருத்தெழு மாறென்"

"இந்த அருணாசலத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே மனம் உள்நோக்கித் தன்னை விசாரிக்கத் தொடங்கியது. இதனால் கண்டவன் எவன் என என்னை நானே விசாரித்து, முடிவில் அகந்தை நீங்கி என்றும் உள்ள ஆத்மாவை உள்ளபடி உணர்ந்தேன். மனோ வாக்கிற்கு எட்டாத அந்த நிலையை வாயால் சொல்ல முடியாது."

"யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ"

என்பது வேத வாக்கியம்.

இதே கருத்தை அருணாசல பஞ்சரத்னம் மூன்றாவது பாடலிலும் பகவான் கூறுகின்றார்:

"அகமுகம் ஆர்ந்த அமலமதி தன்னால்
அகமிது எங்கெழு மென்று ஆய்ந்தே

அகவுருவை நன்கறிந்து முந்நீர் நதிபோலும் ஓயுமே
உன்கண் அருணாசலனே ஓர்."

"உள்நோக்கித் திரும்பி, கூர்மையான தீர்க்கமான குற்றமற்ற தூய மதியினால் (புத்தியால்), 'இந்தத் தேகத்தில் நான் என்னும் உணர்வு எங்கிருந்து வந்தது?' என்பதைத் தீவிரமாக விசாரித்து அறிவாய். அப்போது கடலில் கலக்கும் நதி போல, ஆன்மா பரமாத்மாவில் ஒடுங்கிக் கரையும்" என்கிறார் பகவான். இந்த அடிப்படை மூலமான வேதக் கருத்தினைத் தன் நேரடி உபதேசத்தின் மூலம் மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறார் பகவான்.

"எண்ணங்களே மனம்; யாவினும்
நானெனும் எண்ணமே மூலமாம் உந்தீபற
யானாம் மனமெனல் உந்தீபற"

எண்ணங்களின் தொகுதியே மனம் எனப்படுகிறது. இந்த எண்ணங்கள் அனைத்திற்கும் முதன்மையாகத் தோன்றுவது 'இந்தத் தேகம் நான்' எனும் எண்ணம் ஆகும். இப்படித் தேகத்தை 'நான்' என்று எண்ணும் அகந்தை எண்ணமே மனம்; இதனை முதலில் ஒழிப்பாய் என்று தெளிவாகக் கூறுகின்றார் பகவான்.

மேலும், இதே கருத்தை வற்புறுத்தும் வகையில் உபதேச உந்தியார் 19 மற்றும் 20வது பாடல்களில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

நான்என்று எழுமிடம் ஏதுஎன நாடஉள்
நான்தலை சாய்ந்திடும் உந்தீபற
ஞான விசாரமிது உந்தீபற. (பாடல் 19)

நான்ஒன்று தானத்து நான்நான் என்றுஆயது
தானாகத் தோன்றுமே உந்தீபற
தானது பூன்றமாம் உந்தீபற. (பாடல் 20)

விளக்கம்: 'நான்' எனும் எண்ணம் எங்கிருந்து எழுகிறது என்று அகமுகமாக நாடிச் சென்றால், 'நான்' (அகந்தை) தலைசாய்ந்து அழிந்துவிடும். இதுவே உண்மையான ஞான விசாரமாகும். அப்படி அகந்தை அழிந்த இடத்தில்,

'நான்நான்' எனத் தானாகவே ஆன்மா விளங்கும். அதுவே எங்கும் நிறைந்த பூரணமான பொருளாகும்.

"'நான் யார்?' என்ற ஆத்ம விசாரணை தொடர்ந்து செய்ய, 'நான்' என்ற எண்ணமே எழாமல் மடிந்துவிடும். இதுவே ஞான விசாரமாகும். அப்படி அகந்தை அழியும் பொழுது, 'நான்நான்' என்ற இருப்புணர்வு தானாகப் பிரகாசிக்கும் என்கிறார் பகவான்.

பகவானின் ஆத்ம உபதேசத் தலைப்புகளில் சிகரமாகிய 'உள்ளது நாற்பது' பாடல் 30இல் பகவான் கூறுவதை நோக்குவோம்:

"நான்ஆர் எனமனம் உள்நாடி உள்ளநண்ண
நாநான் அவன்தலை நாணமுற நான்நானாத்
தோன்றும்ஒன்று தானாகத் தோன்றினும்
நானன்றுபொருள்
பூன்றமது தானாம் பொருள்."

விளக்கம்: 'நான் யார்?' என்னும் ஆத்ம விசாரத்தால் மனம் உள்முகமாகி இதயத்தில் ஒடுங்கும் பொழுது, அகந்தை அழியும். அப்போது 'நான்நான்' என்ற ஆத்ம உணர்வு இடைவிடாது தானே பிரகாசிக்கும். அது தோன்றினாலும், அது 'நான்' எனும் அகந்தை அன்று; அதுவே பூரணமான மெய்ப்பொருள் என்பது பகவானின் வழிகாட்டல்."

"தன் அடியார்களுக்குப் பல சமயங்களில் அளித்த விடைகளின் மூலமும், தனது வாழ்க்கையில் பயின்று காட்டிய உதாரணங்கள் மூலமும் இக்கருத்துகளை அவர்தம் உள்ளங்களில் ஆழப் பதிய வைக்கிறார் நம் ஆசான். சிவப்பிரகாசம் பிள்ளைக்குப் பதிலளிக்கையில் பகவான் அளித்த விளக்கம் இதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

நினைவுகளை எல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கும்போது, தனியாக 'மனம்' என்று ஒரு பொருள் இல்லை; ஆகையால் நினைவே மனத்தின் சொரூபம். விழிப்பிலும் கனவிலும் நினைவுகள் எழுகின்றன, உலகமும்

எழுகின்றது. எப்படிச் சிலந்திப்பூச்சி தன்னிடமிருந்து வெளியே நூலை நூற்று, மறுபடியும் அதனைத் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்கின்றதோ, அப்படியே மனமும் தன்னிடமிருந்து ஜகத்தைத் (உலகத்தைத்) தோற்றுவித்து, மறுபடியும் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொள்கின்றது.

மனத்தின் சொரூபத்தை விசாரித்துக்கொண்டே போனால், மனம் தானாய் (ஆன்மாவாய்) முடியும். ஒவ்வொரு எண்ணமும் கிளம்பும்போதே கவனமாக, 'இது யாருக்கு உண்டாகிறது?' என்று விசாரித்தால், 'எனக்கே' என்று தோன்றும். பிறகு, அந்த 'நான் யார்?' என்று விசாரித்தால், மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பிவிடும்; எழுந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் அடங்கிவிடும். இவ்விதமாக மனம் இதயத்தில் தங்கினால், எல்லா நினைவுகளுக்கும் மூலமான 'நான்' என்பது போய், எப்பொழுதும் உள்ள 'தான்' (ஆன்மா) மாத்திரமே விளங்கும் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் பகவான்."

"கணபதி முனிவர் மந்திர ஜபத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்கும் பொழுது, 'நான் நான் என்று எங்கிருந்து புறப்படுகிறதோ, அதைக் கவனித்தால் மனம் அங்கே லீனமாகும்; அதுவே தபஸ். ஒரு மந்திரத்தை ஜபம் பண்ணினால், அந்த மந்திரத் த்வனி எங்கிருந்து புறப்படுகிறது என்பதைக் கவனித்தால் மனம் அதில் அடங்குகின்றது; அதுவே தபஸ்' என்று பகவான் விடையளித்தார்.

பகவானின் விளக்கமே அடிப்படை வேதம். இதனைத் தெளிவாக அறிந்த ஹம்ப்ரீஸ் (Humphreys), 'இன்டர்நேஷனல் ஸைகிக் கெஜட்' (International Psychic Gazette) என்ற லண்டன் பத்திரிகையில் அழகாக வெளியிட்டார். அதில், 'பகவானின் ஆன்ம விசாரணையில் மனம் மாய்ந்த பின் மீதி இருப்பது உள்ளது உள்ளபடியான உணர்வு மாத்திரமே; அதுவே ஸத்' என்று உபதேசம் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் அடிப்படைத் தத்துவமான சொரூப நிலை பெற்று இருத்தலை, வேறு எந்த வேதாந்த நூல்களையும் கற்காமலேயே பகவானின் அருட்பார்வையால் நேரடியாகப் பெற்ற முருகனார், தனது அனுபவத்தைச் 'ஸ்ரீ ரமண ஞான போதம்' நூலிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"அன்புப் பணிகொண் டடியேனை என்பேரின்
அருட் பார்வைக்கு இலக்காக்கி இன்பத் தொந்தக்
கழகம் அற்ற அந்ததுன்று சொரூபா நுபவ
சந்தஇயல் பெற்றேன் சதிர்த்து."

[தொந்தம் - இரட்டை; துன்று -நெருங்கிய]

இதையே ஒரு அழகிய எடுத்துக்காட்டின் மூலமும் முருகனார் விளக்குகின்றார்:

"ஆதங் குலிநாயேன் அகங்கிளரப் ஒளிரும் போதச்
சொரூபஅருள் புண்ணியன்கண் நோக்கத்தால்
போதகச் சொரூபஅனு பூதிஉளம் பொங்கலுற்றேன்
போத மயக்கஅகப் பீழை அறப்பெற்றேனே."

எப்படி ஒரு ஸ்பரிசவேதி தன்னிடம் வந்த இரும்பைத் தங்கமாக்குகிறதோ, அதேபோன்று ரமண மாமுனிவன் தன்னுடைய கண்ணோட்டத்தால் 'நான் ஆன்மாவே' என்னும் சொரூப ஞானத்தை எனக்கு அளித்தான். 'என்னுடைய போத உணர்ச்சியாம் மயக்கம் அப்போதே அழிந்தது' என்று குதூகலிக்கின்றார் முருகனார்.

எல்லாக் கவலையும் அற்று இன்புற்று இருப்பதுவே முக்தி. 'அகம்' என்ற சொரூபசாரப் பாடலின் உண்மையை பகவான் வாழ்ந்து காட்டி அருளினார் அன்றோ!

பகவான் பணியில்,

தங்கள்

ராம்மோஹன்

ஔவைக் குறள்

விளக்கம்: ராம் மோஹறன்

30. துரிய தரிசனம்

குறள் 295: தோற்றுங் கதிரவ னுண்மதி புக்கிடில்
சாற்று மமாவாசை தான்.

பொருள்: உடலினுள் சூரியகலையும் சந்திரகலையும் ஒன்றும் அதுவே ஞானியர்க்கு அமாவாசை நாளாகும். அமாவாசையில் செய்ய வேண்டிய கர்மங்களை சூரிய கலையும் சந்திர கலையும் கலக்கும்போது ஞானியர் செய்வர்.

குறள் 296: வன்னி கதிரவன் கூடிடி லத்தகை
பின்னிவை யாகு மெலாம்.

பொருள்: வான் மண்டலத்தே பதினாறு நாட்களுக்கு ஒருமுறை அமாவாசயும் பௌர்ணமியும் தோன்றுகின்றது. இவையெல்லாம் உருவக அளவில் உடலுக்குள்ளே சந்திர கலையும் சூரிய கலையும் பிணைவதால் நிகழ்கிறது.

குறள் 297: அமாவாசை பூரணை யாகு மவர்க்குச்
சமனா முயிருடம்பு தான்.

பொருள்: சூரியன் இருக்கும் ராசியில் சந்திரன் சேர அமாவாசையும் சந்திரன் சூரியனுக்கு ஏழாம் ராசியில் சேரும்போது பௌர்ணமியும் ஆகும். இது பௌதிக உடலில் செய்யும்போது இங்ஙனம் அமாவாசையும் பௌர்ணமியும் முறையே நிகழ்கின்றன. இவை பௌதிக வானசாஸ்திர நிகழ்வுகள். இதே புரிதலை சூட்சும உடலில் செய்து உணர்வோருக்கு ஜீவனும் ஆன்மாவும் சமநிலையில் தன்னை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் இருக்கும்.

குறள் 298: அண்டத் திலுமிந்த வாறென் றறிந்திடு
பிண்டத் திலுமதுவே பேசு.

பொருள்: அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்திலும் உண்டாம். அண்டத்தில் அதாவது பரவெளியில் எப்படி நிலம், நீர், தீ, ஆகாயம் மற்றும் காற்று ஆகிய பஞ்ச பூதங்கள் உண்டோ அதேபோல் மானுட தேகத்திலும் அவை உண்டு. பிரபஞ்சமாகிய அண்டத்தில் என்னென்ன மாற்றங்கள் (சந்திரன், சூரியன் இயக்கம்) நடக்கின்றனவோ, அவை அனைத்தும் சிறு அண்டமான மனித உடலாகிய பிண்டத்திலும் நடக்கின்றன என்பதை உணர்க.

குறள் 299: ஏறு மதிய மிறங்கிடிலு றங்கிடும்
கூறுமப் பூரணை கொள்.

பொருள்: நமது ஆழ்ந்த தியானத்தில் தோன்றும் பூரண நிலவையொத்த ஒளி வட்டமானது, ஜீவ ஜோதியே ஆகும். உன்னுடைய கவனம் தவறினால் அந்த ஜோதி மறைந்து விடும். எனவே கவனம் தவறாது கலந்து இருப்பாய். பூர்ண கலையோடு சந்திரன் சூரியனோடு சேர்வதால் இரவுபகல் வேறுபாடு நீங்கி இராப்பகல் அற்ற ஆனந்தம் உதிக்கிறது.

குறள் 300: உதிக்கு மதியமுங் கண்டங் குறங்கில்
மதிக்கு மமாவாசை யாம்.

பொருள்: இந்நிலையில் தோன்றும் பூரண நிலவு போன்ற ஒளி வட்டமானது சிவஜோதியுடன் கலக்கும்போது மனம் அழிந்துபோய்விடும். அந்த நிலை அமாவாசைக்கு ஒப்பானது.

31. உயர்ஞான தரிசனம்

குறள் 301: கொண்டிடு மண்டல மூன்றங்கி தன்னையிப்
பிண்டமு மூழி பிரியா.

பொருள்: அக்கினி, சூரிய, சந்திர மண்டலங்கள் குண்டலினி சக்தியை துரிய நிலைக்குச் செலுத்த,

துரியத்தில் சிவஜோதியுடன் குண்டலி சக்தி கலக்கிறது. அப்போது ஜீவதேகம் அழிவற்ற தன்னை பெறும்.

குறள் 302: வெள்ளி புதனொடு திங்க ளிடமெனத்
தள்ளுமின் கால சரம்.

பொருள்: திங்கள், புதன், வெள்ளி இக்கிழமைகளில் சந்திர நாடியில் (இடகலை வழியாக) சுவாசத்தைச் செலுத்தி யோகப் பயிற்சி செய்ய மரணமில்லா பெருவாழ்வு எய்தலாம்.

குறள் 303: செவ்வாய் சனிநா யிறுவல மாகவே
கொள்ளிலிவ் வாறிடரு மில்.

பொருள்: செவ்வாய், சனி, ஞாயிறுக் கிழமைகளில் சூரிய கலையில் (பிங்கலை)யில் சுவாசத்தை செலுத்தி யோகம் செய்ய இடர் எதுவுமே வாராது.

குறள் 304: வளர்பொன் னிடம்பிறைத் தேய்வு வலமாம்
வளர்பிறை யென்றே மதி.

பொருள்: வளர்பிறை சந்திர கலையில் (இடகலை) தேய்பிறைக் காலத்தில் சூரிய கலையில் (பிங்கலை) சுவாசத்தை செலுத்தி யோகம் செய்ய இரண்டுமே யோகப் பயிற்சியில் வெற்றியைத் தரும்.

குறள் 305: வலத்திற் சனிக்கே யிராப்பகல் வாயு
செலுத்துபே ராது செயல்.

பொருள்: சனிக்கிழமைகளில் இரவு பகலாக சூரிய கலையில் (வலது அல்லது பிங்கலை) சுவாசத்தை செலுத்தி யோகப் பயிற்சி செய்ய வெற்றி கிட்டும்.

குறள் 306: இயங்கும் பகல்வலமி ராவிடம் வாயு
தயங்குறல் நாடிக்குட் டான்.

பொருள்: பகலில் வலது பக்கமும் (பிங்கலை), இரவில் இடது பக்கமும் சுவாசம் இயங்குவது உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், நீண்ட ஆயுளையும் தரும்.

குறள் 307: அரசறி யாம லவன்பே ருறைந்துத்
தரைதனை யாண்ட சமன்.

அரசன் மாறுவேடத்தில் வந்து தன் உருவத்தை வெளிப்படுத்தாது தனது பெயர் மட்டும் சொல்லி நாட்டை ஆள்வதுபோல் ஞானத் தவத்தில் ஈடுபடின் இறையருளை முற்றிலும் பெறலாம்.

குறள் 308: கல்லாத மூடர் திருவுருக் கொண்டிடச்
செல்லாத தென்ன செயல்.

யோகத்தைப் பயிலாது, ஞானத்தை அறியாத மூடர்கள், மாறாக இறைவனை அடைய வேண்டி வெறும் புண்ணியச் செயல்கள் என்பவற்றை மட்டுமே செய்து கொண்டு இருந்தால், ஸாயுஜ்யம் அடைய இயலாது. யோகம் மற்றும் ஞானப் பயிற்சியில் பூர்ணமாக ஈடுபட்டால் மட்டுமே இறைவன் திருவருள் கிட்டும்.

குறள் 309: திருவருட் பாலைத் தெரிந்து தெளியில்
குருவிருப் பாமென்று கொள்.

ஞானத்தின் உட்கருத்தை முற்றிலும் அறிந்து தெளிவு வரும்போது உன்னை நாடி சத்குருவே வருவார். அந்த ஞானாசிரியன் வழிகாட்டலைச் சிரத்தையுடன் பின்பற்றினால் பரஞானம் அடையலாம்.

குறள் 310: கற்கிலுங் கேட்கிலும் ஞானக் கருத்துற
நிற்கில் பரமவை வீடு.

ஞான நூல்களைக் கசடறக் கற்று அவை கூறும் ஞானக் கருத்துக்களை உள்வாங்கி தெளிந்து ஞானச் சிந்தனையுடன் தவம் ஆற்றின், வீடுபேறு எனப்படும் சிவனுடன் ஒன்றும் நிலையை அடையலாம்.

கிரிவலம் வரும் பௌர்ணமி நாட்கள் 2026

ஜனவரி	2	வெள்ளி	மாலை 6:11	3	சனி	மாலை 4:07
பிப்ரவரி	1	ஞாயிறு	காலை 5:34	2	திங்கள்	காலை 4:05
மார்ச்	2	திங்கள்	மாலை 5:59	3	செவ்வாய்	மாலை 5:21

திருப்புமுனை

சாது நடனானந்தர்

[Surpassing Love and Grace நூல் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள சாது நடனானந்தர் அவர்களின் The Turning Point என்ற கட்டுரையின் தமிழாக்கம்.]

நான் 1917/18 காலகட்டத்தில் எனக்கு வயது இருபது. அப்போது நான் ஒரு பள்ளி ஆசிரியராக இருந்தேன். இயல்பிலேயே நான் பக்தியுள்ளவனாக இருந்ததால், அடிக்கடி பல ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் ஆலயங்களில் உள்ள தெய்வங்களை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். இதைக் கண்ட ஒரு உன்னத ஆத்மா, தாமாகவே முன்வந்து என்னிடம் 'ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம்' மற்றும் 'ஸ்ரீ விவேகானந்த விஜயம்' ஆகிய இரு தமிழ் சஞ்சிகைகளைக் கொடுத்து என்னைப் படிக்குமாறு கூறினார். அவற்றை வாசித்தவுடன், இறைவனின் தரிசனத்தைப் பெற வேண்டும், அதற்கான மார்க்கத்தைக் காட்டும் ஒரு குருவைக் காண வேண்டும் என்ற தீவிரமான உந்துதல் என்னுள் உண்டானது.

நான் இந்தத் தேடலில் ஈடுபட்டிருந்த சமயத்தில், ஸ்ரீபெரும்புதூரில் நான் சந்தித்த ஒரு புனிதர் மூலமாக பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் அசாதாரணமான மகத்துவத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றேன். 1918 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 2 ஆம் தேதி, நான், அருணாசலத்தில் மலைமீது அமைந்திருந்த ஸ்கந்தாச்ரமத்தில் ஸ்ரீ ரமணரை முதன்முறையாக தரிசித்து, அவரிடம் நான் இவ்வாறு

உருக்கமாக வேண்டி நின்றேன்: தங்களின் கருணை ததும்பும் ஞானத்தை நான் உண்மையில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதுதான் எனது பெருவிருப்பு. தயவுசெய்து எனது இந்த ஆவலைத் தாங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

ஸ்ரீ ரமணர் அந்நாட்களில் அதிகம் பேசாமல் மௌனத்தில் இருந்தபோதிலும், அன்புடனும் கருணையுடனும் இவ்வாறு உபதேசித்து அருளினார்:

என் அருளைப் பெற விரும்புவது எனக்கு முன்னால் உள்ள இந்த உடலா? அல்லது அதனுள் இருக்கும் விழிப்புணர்வுதானா? அது விழிப்புணர்வு என்றால், இப்போது தன்னை உடலாகப் பார்த்து இந்தக் கோரிக்கையைச் செய்கிறதல்லவா? அப்படியானால், முதலில் விழிப்புணர்வு அதன் உண்மையான தன்மையை அறியட்டும். அது தானாகவே கடவுளையும் என் அருளையும் அறியும். இதன் உண்மையை இப்போதும் இங்கேயும் உணர முடியும்.

அருளைப் பெற விரும்புவது உடல் அல்ல. ஆகையினால், இங்கே ‘நீ’ என்று பிரகாசிப்பது விழிப்புணர்வுதான் என்பது தெளிவாகிறது. விழிப்புணர்வு வடிவான உங்களுக்கு, ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் போது உடல், புலன்கள், பிராண வாயுக்கள் மற்றும் மனதுடன் எந்தத் தொடர்பும் இருப்பதில்லை. விழித்தெழுந்தவுடன், உங்களுக்குத் தெரியாமலேயே நீங்கள் அவற்றுடன் உங்களை அடையாளப் படுத்திக் கொள்கின்றீர்கள். இதுதான் உங்கள் அனுபவம்.

இனிமேல் நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், விழிப்பு மற்றும் கனவு நிலைகளிலும் அவர்களுடன் உங்களை அடையாளம் காணாமல் பார்த்துக் கொள்வதுதான். மேலும், ஆழ்ந்த தூக்க நிலையில் இருப்பது போல் நீங்களும் இருக்க முயற்சி செய்யுங்கள்

இயற்கையிலேயே நீங்கள் பற்றற்றவராக இருப்பதால், உருவமற்றவராகவும் பற்றற்றவராகவும் இருந்த அறியாமை ஆழ்ந்த தூக்க நிலையை, நனவான ஆழ்ந்த தூக்கமாக மாற்ற வேண்டும். இதைச் செய்வதன் மூலம் மட்டுமே உங்கள் உண்மையான இயல்பில் நிலைத்திருக்க முடியும்.

இந்த அனுபவம் நீண்ட பயிற்சி மூலம் மட்டுமே வரும் என்பதை நீங்கள் ஒருபோதும் மறந்துவிடக் கூடாது. இந்த அனுபவம் உங்கள் உண்மையான இயல்பிலிருந்து கடவுளின் இயல்பிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல என்பதை தெளிவுபடுத்தும்.

இனிவரும் திருநாட்கள் 2026

பூஜை/விழா/பண்டிகை	ஆங்கில தேதி	
பகவான் 146 ஆவது ஜயந்தி	04/01/2026	ஞாயிறு
பொங்கல்	14/01/2026	புதன்
சின்ன ஸ்வாமிகள் ஆராதனை	01/02/2026	ஞாயிறு
மஹா சிவராத்திரி	15/02/2026	ஞாயிறு
சுந்தரம் ஐயம் தினம்	08/03/2026	ஞாயிறு
தெலுங்கு வருஷப் பிறப்பு	19/03/2026	வியாழன்
ஸ்ரீ வித்யா ஹோமம்	20/03/2026	வெள்ளி
ஸ்ரீ ராம நவமி	27/03/2026	வெள்ளி
தமிழ் வருஷப் பிறப்பு	14/04/2026	செவ்வாய்
பகவானது 76 ஆவது ஆராதனை	15/04/2026	புதன்

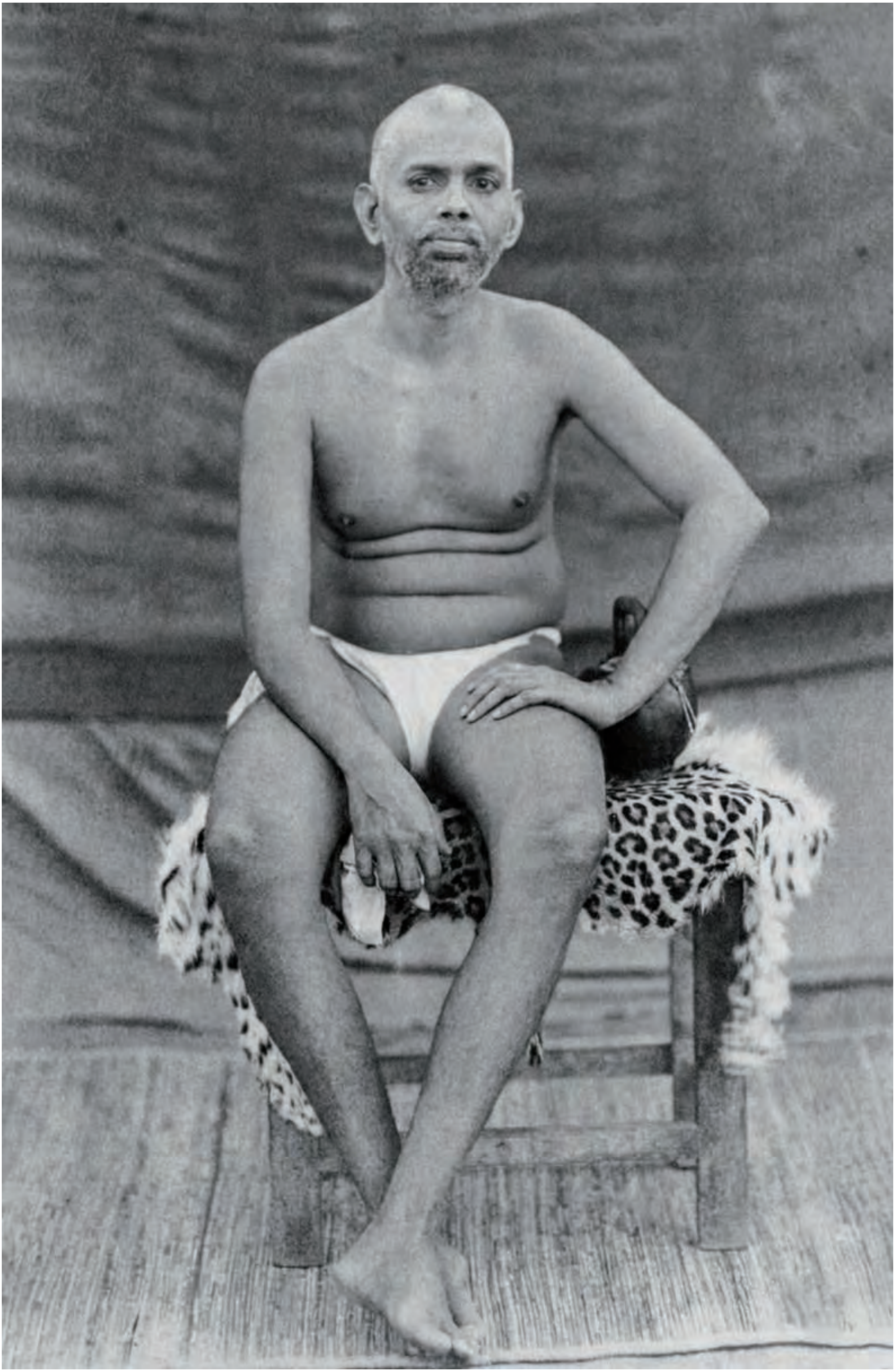

பேரமைதி நிலவிய பெருநாட்கள்

மௌனிசாது
மொழிமாற்றம்: ராம் மோஹன்

40. தியானம்

உண்மையான தியானம் என்பது மனத்திலிருந்து எண்ணங்கள் முற்றிலும் மறையும்போது மட்டுமே நிகழ்கிறது. மறைஞானத்தைப் பயிலும் சாதகர்கள் பெரும்பாலோருக்கு இது ஓர் அத்தியாவசியத் தேவை என்பது தெரியும்; ஆயினும் வெகு சிலருக்கே இது சித்திக்கிறது.

வெவ்வேறு வகைப்பட்ட மறைஞானக் குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள், வழக்கம்போல, தாம் ஏற்கனவே அறிந்து வைத்துள்ள ஒரு கருத்தின் மீதோ, குறிப்பிட்ட பாதைகளிலேயோ அல்லது ஒரு குறிக்கோள் மீதோ மனத்தைக் குவிப்பதே தியானம் என்று எண்ணுகின்றனர். இந்த முயற்சிகள் யாவும் தியானம் அல்ல. இவர்களது முயற்சிகள் பெரும்பாலும் தோல்வியிலேயே முடிகின்றன. இத்தகைய தியானப் பயிற்சி பல்லாண்டு காலம் நீடித்தாலும் மெய்யான தியானம் சித்திப்பதில்லை. அவர்களால் எண்ணங்களை விடுத்து மனத்தை முழுமையாகத் தூய்மைப்படுத்த முடிவதில்லை.

வழக்கமாக, பல்லாண்டுகளாக இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபடுவோர்க்கு அவர்கள் சார்ந்த அமைப்புகள் பல்வேறு விதமான வழிமுறைகளைக் கற்றுத் தருகின்றன. அவை பெரும்பாலும்

பயனற்றவையாகவே முடிகின்றன. மாறாக, தியானத்தில் இயற்கையான வழி, செயற்கையான வழி என இரு வழிமுறைகள் உள்ளன.

செயற்கையான (முயற்சி சார்ந்த) வழியில் மூன்று முக்கியப் பயிற்சிகள் அடங்கியுள்ளன:

1. முதல் வழி: ஆழ்ந்த மனக் கற்பனையையோ அல்லது சிந்தனையையோ பின்பற்றுவது. தம்மிடம் இல்லாத ஓர் உயர் பண்பு இருப்பதாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளுதல். உதாரணமாக, ஒருவன் உணர்ச்சிகளுக்குத் தீவிரமாக ஆட்படுபவனாக இருந்தால், தியானத்தின்போது தான் அந்த உணர்ச்சிகளின் பிடியைத் தாண்டியவன் என்று எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

2. இரண்டாவது வழி: புறத்திலிருந்து பாயும் உணர்ச்சி அலைகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள, குருநாதர் காட்டிய வழியில் தன்னைச் சுற்றி ஒரு சூட்சுமமான பாதுகாப்பு வளையம் இருப்பதாக உணர்தல்.

3. மூன்றாவது வழி: தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரத்தை இடைவிடாமல் பயின்று, மனத்திற்குத் தேவையான ஒருமுகப்பாட்டைப் பெறுதல். இதன் மூலம் படையெடுக்கும் எண்ணக் குவியல்களை மனத்திற்குள் நுழைய விடாமல் தடுத்து, மன ஒருமைப்பாட்டை அடைதல்.

இயற்கையான வழி: இரண்டாவதான இயற்கை வழி என்பது, நமது இஷ்ட தெய்வத்தின் மீதோ அல்லது குருவின் மீதோ முழு மனதுடன் நேரடியாகப் பிரார்த்தனை செய்வது. அத்தகைய பிரார்த்தனை முற்றிலும் நேர்மையாகவும், உள்ளார்ந்ததாகவும், முறையான நேரத்துடனும் செய்யப்பட்டால் இத்தகு தியானப் பயிற்சியில் வெற்றி பெறலாம். அச்சமயத்தில் மனத்தில் தியானத்தின் நோக்கம் தவிர வேறு எந்த எண்ணமும் இருக்காது. பரிபூரணமான மனம் ஒரே புள்ளியில் குவியும்.

இத்தகைய மன ஒருமைப்பாடு முற்றிலும் சித்திக்கும்போது, ஆழ்மனத்தில் ஓர் வெற்றிடம் ஏற்படுவதை உணரலாம். அந்த வெற்றிடம் உடனே ஆன்மிகப் பேரொளியால் நிரப்பப்படுகிறது. ஒருவன் தன் வாழ்க்கைப் பாதையில் உயரிய ஆன்மிக ஆசாரியரைச் சந்திக்கும் பேறு பெற்றிருந்தால், அவனுக்கு எல்லாமே எளிதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமைந்துவிடுகிறது.

அத்தகைய ஆசாரியர்களைச் சந்திக்கும் பேறு பெற்ற சாதகர்கள், சத்குருவைப் பௌதிகத் தோற்றத்தில் சந்திப்பதாக உணர்கின்றனர். உயிர் துடிப்பும் ஆன்மிக அதிர்வும் கொண்டு திகழும் அத்தகைய ஆசாரியனின் தோற்றம், அலைபாயும் மனத்தின் பொய் விளையாட்டுகளை எல்லாம் அழிக்கும் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதமாகிறது.

பகவான் வழிகாட்டும் 'ஆத்ம விசாரத்துடன்', ஆழமான பிரார்த்தனையும் ஆசாரியனுடன் ஏற்படும் ஆன்மிகத் தொடர்பும் இணையும்போது, அது ஆன்மிகப் பாதையில் வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்காகத் திகழ்கிறது. ஆயினும், ஆன்ம விசாரத்தைத் திறம்படச் செய்ய 'அசைவற்ற மனப்பாங்கு' (Stillness of mind) மிக அத்தியாவசியமாகிறது.

மனிதனின் உணர்ச்சிகளும் தூய்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதில் வெற்றிபெற, நம்மிடையே வாழும் ஒரு ஞானியின் தரிசனத்தை விடச் சிறந்த வழி வேறு எதுவுமில்லை. நமக்கு விளங்காத ஒரு ரகசிய வழியில், நமது ஆசாரியரின் படங்களிலும்கூட இத்தகைய வழிகாட்டும் தெய்வீக சக்தி பொதிந்துள்ளது. சத்குருவை நேரடியாகப் பௌதிக உருவில் சந்திக்க இயலாத சாதகர்களுக்கு இத்தகைய படங்கள் வழிகாட்டக்கூடும். பல சாதகர்களின் அனுபவத்தில், சத்குருவின் திருவுருவப் படத்தை தியானிப்பதாலேயே இத்தகு ஆன்மிகப் பரிணாமம் ஏற்படுகிறது. இத்தகு

சாதனையின் இறுதியில் நமது பார்வையில் ஒரு வெற்றிடம் ஏற்பட்டு, அது நிரந்தரமாகும் போது மெய்யான தியானம் சித்திக்கிறது.

இதுவரை இருந்த அந்த வெற்றிடத்தை இப்போது 'பூர்ண பிரக்ஞை' (Pure Consciousness) உணர்வு முற்றிலும் நிரப்புகிறது. இது நிகழ்ந்தபின் சாதகனுக்குப் புற வழிகாட்டுதல்கள் தேவையில்லை. சாதகன் தன் இலக்காகிய ஆன்ம சாட்சாத்காரத்தை அடையும் வரை அந்த உள் உணர்வே அவனை வழிநடத்துகிறது.

இத்தகைய உயரிய தியானத்தில் அற்புதக் காட்சிகளோ, வியப்பான உணர்வுகளோ தோன்றுவ தில்லை. இத்தகைய பரவச நிலைகளைத் தேடுவதைக் குறித்து பகவான் பலமுறை எச்சரித்துள்ளார். நமது லட்சியம், 'சுத்த விழிப்புணர்வை' அடைவதைத் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை என்று அவர் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

இந்த விழிப்புணர்வு நிகழும்போது அது இறுதியில் நம்மை 'சமாதி' நிலையில் கொண்டு சேர்க்கிறது. இதுவே தியானத்தின் இறுதி நிலை. "இது சாதாரண பௌதிகப் பிரக்ஞை நிலையிலிருந்து மெய்யுணர்விற்கு விழித்தெழுவது" என்று பகவான் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாம் சமாதி நிலையை நோக்கி முன்னேறுகிறோம் என்பதற்குச் சில சமிக்ஞைகள் உள்ளன:

★ *உடல் (தேகம்) மற்றும் அகங்காரம் பற்றிய எண்ணங்களிலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை பெறுதல்.*

★ *நன்மை, தீமை பற்றிய எண்ணங்கள் நம்மைப் பாதிக்காமல் இருப்பது.*

★ *நாம் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு (புறப்பொருட்கள்) எதுவுமே இல்லாத நிலை.*

இருப்பினும், இந்நிலை இருளில் இருப்பது போன்றதல்ல; நாம் பரமாத்ம ஒளியில் ஒன்றுகிறோம். இந்த நிலையில் காண்பவன் காணப்படும் பொருள் என்னும் பேதம் இல்லை. இந்நிலையில்தான் உலகில் நாம் காணும் பௌதிகப் பொருட்கள், உணர்ச்சிகள், நல்ல மற்றும் தீய எண்ணங்கள் அனைத்தும் ஒடுங்குகின்றன.

இது ஒரு வெள்ளை ஒளி பல்வேறு நிறங்களாகப் பிரிவதைப் போன்றது. பரமாத்ம தத்துவத்தின் உண்மை நிலையை ஒரு மெல்லிய திரையின் ஊடே காண்பதை இது ஒக்கும். ஆழ்ந்த தியானத்தைப் பழகியவன், இத்தகைய மெல்லிய திரை மூடிய ஆத்மனைத் தரிசிக்கிறான். இறுதி நிலையில் அவன் தன் ஆத்மாவைத் தானே மெய்யாகக் கண்டறிகிறான்.

வெளி உலகம் மற்றும் நமது தேகம் அனைத்தும் ஒரு தீட்டப்பட்ட ஓவியம் போன்றவை. அதில் காணும் வண்ணங்கள் குணங்களைக் குறிக்கின்றன. இவற்றைத்தான் 'பௌதிக உலகம்' என்கிறோம். ஒரே ஒளிப் பிரவாகம் பல்வேறு வண்ணங்களாகப் பிரிந்து காணப்படுவது போல, நாம் ஒரே சத்தியத்தை வெவ்வேறு பிம்பங்களாகக் காண்கிறோம் என்று பகவான் கூறுகிறார்.

இதே ஓவியத்தை அடிப்படையான வெள்ளை நிறத்தை மட்டுமே கொண்டு பார்த்தால், அதுவே ஆத்மா; அதுவே பரம்பொருள். பகவான் கூறுகிறார்: மெய்யான ஆத்மாவைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லை. நம் வாழ்வின் ஒரே நோக்கம் இதைத் தேடலின் மூலம் உணர்வதே.

நாம் பெரும் புதிர் என்று எண்ணும் ஆத்மாவை உணரவே உண்மையான தியானம் வழிகாட்டுகிறது. பிராணாயாமம், மனக் கட்டுப்பாடு, ஹடயோக

நிலைகள், உணவு முறைகள் ஆகியவை இந்த மெய்த்தியானப் பாதையில் உள்ள இடைநிலைப் படிக்கட்டுகளே. பகவான் காட்டும் ஆத்ம விசார நெறியில் இவை சிகரத்தை நோக்கிச் செல்ல உதவும் இடைப்பட்ட நிலைகள். பகவான் தனது நேரான 'விசார மார்க்கத்தில்' இத்தகைய இடைப்படிகளைத் தேவையற்றதாகச் செய்கிறார். ஆன்மாவுடன் இணைந்து இயங்கும் அந்தப் புள்ளியே நம்மைக் குறிக்கோளை நோக்கி நேர்வழியில் செலுத்துகிறது.

ஒருவேளை இந்த நேர்வழி சில சாதகர்களுக்கு ஏற்றதாக அமையாமல் இருக்கலாம்; அதனாலேயே பல்வேறு வழிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. நான் சந்தித்த பல யோகிகள் இந்த நுட்பமான நேர்வழி இருப்பதை அறிந்திருந்தாலும், தங்களின் பக்குவத்திற்கு ஏற்பத் தங்களுக்குரிய குறிப்பிட்ட முறைகளையே பின்பற்றி வருகின்றனர்.

ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரமம், திருவண்ணாமலை
தகவல் மற்றும் தொடர்புக்கு

For Website: https://www.gururamana.org

For Accommodation: https://stay.gururamana.org

For Parayana: https://parayana.gururamana.org

For Search: https://search.gururamana.org

மனநிறைவு: பகவான் காட்டிய பேரானந்தப் பாதை

வேங்கட் S. ரமணன்

[ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரம ஆங்கில காலாண்டு இதழான ‘தி மவுண்டன் பாத்’ (The Mountain Path), அக்டோபர் 2025 இதழின் தலையங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.]

பகவான் ரமணர் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டும் அத்வைத ஞான நூலான யோக வாசிஷ்டத்தில், வசிஷ்ட முனிவர் ஸ்ரீராமருக்கு இவ்வாறு உபதேசிக்கிறார்: “விடுதலை (மோட்சம்) எனும் மாளிகையின் நுழைவாயிலில், சாந்தி (புலனடக்கம் கலந்த மன அமைதி), விசாரணை (தன்னை அறியும் ஆய்வு), சந்தோஷம் (மனநிறைவு) மற்றும் சத்சங்கம் (நல்லோர் சகவாசம்) எனும் நான்கு காவலர்கள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். மெய்யறிவைத் தேடும் ஒருவர், இந்த நான்கு பண்புகளையும் அல்லது குறைந்தபட்சம் ஒன்றையாவது விடாமுயற்சியுடன் தன் வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.”

பல ஆண்டுகளுக்குமுன் முதன்முதலில் இந்நூலைப் பயின்றபோதே, அது என் உள்ளத்தில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. முக்தி வாசலின் நான்கு காவலர்களில் ஒருவரான ‘மனநிறைவு’ எனும் உயரிய பண்பைப் பற்றியும், அதனை ஒரு ஆன்மிகப் பயிற்சியாக நாம் எவ்வாறு முறையாகவும் திட்டமிட்டும் வளர்த்தெடுக்கலாம் என்பது குறித்தும் இந்தத் தலையங்கத்தில் உங்களோடு சிந்திக்க விழைகிறேன்.

மனநிறைவு: ஆசையற்ற நிலைக்கு ஒரு படிக்கட்டு

"நான் யார்?" நூலில், ஆசையற்ற நிலை (வைராக்கியம்) என்பது ஞானத்தை அடைவதற்கான வழி மட்டுமல்ல, அதுவே ஞானம் என்றும் பகவான் விளக்குகிறார்.

கேள்வி 26: நிராசைக்கும் ஞானத்திற்கும் சம்பந்தமென்ன?

பகவான்: நிராசையே ஞானம். நிராசை வேறு ஞானம் வேறன்று; உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே. நிராசை யென்பது ஒரு பொருளிலும் மனம் சொல்லாமல் இருப்பது. ஞானம் என்பது ஒரு பொருளும் தோன்றாதிருப்பது. என்றால், அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்கியம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம்.

ஞானி இயல்பிலேயே மனநிறைவு கொண்டவர். பகவானின் வாழ்க்கையே இதற்குச் சிறந்த சான்று. பதினாறு வயதில் ஆன்ம உணர்வு பெற்ற அந்தத் தருணத்திலிருந்து, அவர் தமக்கென எதையும் நாடியதில்லை. சுமார் 54 ஆண்டுகள் அருணாசல அடிவாரத்தில் மிகக் குறைந்த உணவு, உடை மற்றும் வசதிகளுடன் வாழ்ந்தபோதும், அவரிடம் ஒரு சிறு அதிருப்தியின் சுவடு கூடத் தெரிந்ததில்லை.

பிக்ஷை எடுத்து வாழ்ந்த நாட்களை, அந்த ஆசையற்ற நிலை தரும் பேரின்பத்தை பகவான் இவ்வாறு நினைவுகூர்கிறார்: "பிக்ஷை எடுக்கும்போது நான் உணர்ந்த கம்பீரத்தையும் பெருமையையும் உங்களால் கற்பனை செய்ய முடியாது. ஒரு பேரரசனாக, ஏன் அதற்கும் மேலானவனாகவே நான் உணர்ந்தேன். சில வீடுகளில் பழைய கஞ்சியை வாங்கி, உப்புகூட இன்றி உண்டிருக்கிறேன். அந்த நிலையில் பேரரசர்கள் கூட என் பார்வையில் துரும்பாகவே தெரிந்தனர். இத்தகைய பேரின்பம் இருப்பதால்தான், வரலாற்றில் மன்னர்கள் தங்கள் அரியணையைத் துறந்துவிட்டு இந்த ஆன்மிகப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்."

பகவானைப் போல ஆசையே இன்றி வாழ்வது உன்னதமான இலட்சியம். அதே சமயம் 'மனநிறைவு' என்பது நாம் இங்கேயே இப்போதும் அடையக்கூடிய ஒரு எளிய படிநிலையாகும். இது இருப்பதை அமைதியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு, நிகழ்காலத்தில் எவ்விதக் குறையும் இல்லை என உணரும் பண்பு. ஆசைகள் எழுந்தாலும், அவை மனதைக் கலக்கமடையச் செய்யாமல் இருப்பதே உண்மையான மனநிறைவு.

மனநிறைவுடன் வாழ்வோர் – சில உதாரணங்கள்

இத்தகைய மனநிறைவை வெளிப்படுத்தும் மனிதர்களை நாம் அனைவரும் அறிவோம். பகவானுடன் வாழ்ந்த ஆரம்பகால பக்தர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், அவர்களின் சாதனையில் மனநிறைவு ஒரு அடிப்படை வலிமையாக இருந்ததற்குச் சான்றாக உள்ளன. மனநிறைவு என்பது ஒரு மனிதனின் அடிப்படை வலிமை. பிரார்த்தனையால் அமைதி காணும் கணவனை இழந்த அத்தை, ஊதிய உயர்வை விட வேலையின் தரத்தில் திருப்தி காணும் சக ஊழியர், நிறைவேறாத கனவுகளுக்குப் பதில் குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் மகிழ்ச்சி காணும் தாய், உடல்நலக் குறைவிலும் நன்றியுடன் இருக்கும் முதியவர் என நம்மைச் சுற்றியே பலர் உதாரணங்களாக உள்ளனர்.

இந்து வாழ்வியலில் மனநிறைவு ஒரு முக்கியத் தூண். முதல் இரண்டு நிலைகளில் (பிரம்மச்சரியம், கிரகஸ்தம்) ஈட்டிய அறிவையும் செல்வத்தையும், அடுத்த இரு நிலைகளில் (வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம்) ஆன்மிகத்திற்காகப் பயன்படுத்துவதே இதன் நெறி. ஸ்ரீமத் பாகவத மன்னர்கள் கூட நாட்டைத் துறந்து காட்டிற்குச் சென்றது இதற்குச் சான்று.

சோமர்செட் மாம் எழுதிய 'தி ரேஸர்ஸ் எட்ஜ்' நாவலில் இதற்குச் சிறந்த உதாரணம் உண்டு. பகவானால் ஈர்க்கப்பட்டு எழுதப்பட்ட இந்நூலில்,

லாரி டேரல் எனும் இளைஞன் ஒரு அரசு அதிகாரியைச் சந்திக்கிறான். அவர் தன் வசதியான வாழ்வைத் துறந்து, ஐம்பது வயதில் எவ்வித ஆரவாரமும் இன்றி சந்நியாசியாக மாறுகிறார். ஒரு நிலையை எட்டியபின் ஆன்மத் தேடலில் ஈடுபடுவதை இந்தியப் பண்பாடு கௌரவிக்கிறது. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஒரு கோவிலில் அந்த அதிகாரியை எளிமையான கோலத்தில் சந்தித்த லாரி, அவரிடம் நிலவிய பூரண அமைதியைக் கண்டு வியக்கிறான்.

நாம் ஏன் மனநிறைவுடன் இருக்கப் போராடுகிறோம்?

மனநிறைவு என்பது இதயம் சார்ந்த அமைதி. நாம் ஆன்மிக முதிர்ச்சியடைய விரும்பினாலும், நடைமுறையில் அடிக்கடி தடுமாறுகிறோம். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள்.

மகிழ்ச்சியின் தவறான புரிதல்: ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதே மகிழ்ச்சி என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆனால், ஒரு ஆசை நிறைவேறியதும் மனம் அடுத்ததை நோக்கி ஓடுகிறது. மனதின் இயல்பான 'வாசனைகள்' நம்மை எதிலும் நிலைக்காமல் ஓயாமல் தேட வைக்கின்றன.

ஒப்பீடு: செல்வம், தொழில், குழந்தைகளின் கல்வி என அனைத்தையும் மற்றவர்களோடு ஒப்பிட்டே நம் மதிப்பை அளவிடுகிறோம். சமூக ஊடகங்கள் மற்றவர்களின் 'சிறந்த தருணங்களை' மட்டும் காட்டி, இந்த ஒப்பீட்டு உணர்வை அதிகப்படுத்துகின்றன. ஆன்மிகப் பாதையில் கூட 'மற்றவர்களை விட நான் முன்னேறிவிட்டேனா?' என்ற எண்ணம் நுழைவது மனநிறைவை எட்டாக் கனவாக்கிவிடுகிறது.

அதனால்தான், இத்தகைய அகப் போராட்டங்களை முறியடிக்கப் பகவான் காட்டும் நடைமுறை வழிகளை நாம் நாட வேண்டும்.

மனநிறைவை வளர்க்க பகவான் வழங்கும் கருவிகள்

1. நன்றியுணர்வையும், இறைவன் மற்றும் குருவின் மீதான அன்பையும் வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்

அருணாசல நவமணிமாலையின் 7வது பாடலில் பகவான் கூறுகிறார்:

“அண்ணாமலையே! நீ என்னை ஆட்கொண்ட கணமே, என் உடலும் ஆன்மாவும் உன்னுடையதாகி விட்டன. இனி எனக்கு என்ன குறை இருக்க முடியும்? என் உயிரே, இனி நான் உன்னைப் பற்றி மட்டுமே நினைக்க முடியும், நல்வினை தீவினை பற்றி அல்ல. என் அன்பே, நீ விரும்புவதை எனக்குச் செய், ஆனால் உனது திருவடிகளின் மீது என்றும் குறையாத அன்பை மட்டும் எனக்கு அருள்வாய்!”

வாழ்க்கையை இறைவனின் பரிசாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஏற்றுக் கொள்வது என்பது செயலற்ற நிலை அல்ல; விஷயங்கள் வேறுவிதமாக இருக்க வேண்டும் என்ற அகந்தையின் பிடிவாதத்தைக் கைவிடுவதாகும். வாழ்க்கையை பகவானின் விருப்பமாக நாம் ஏற்கும்போது, உள் எதிர்ப்பு மறைந்து மன நிறைவு மலர்கிறது. ஆசையின் பயனற்ற தன்மையை உணர்ந்து, செயல்களின் பலன்களை இறைவனுக்கு அர்ப்பணியுங்கள்.

உபதேச சாரத்தின் 2வது பாடலில், “வினையின் பயன் அழிந்துவிடும். ஆனால் வினை, மேலும் வினைகளைச் செய்வதற்கான விதைகளை விட்டுச் செல்கிறது, இது முடிவற்ற வினைக்கடலுக்கு இட்டுச் செல்லுமே தவிர, மோட்சத்திற்கு அல்ல.” என்று பகவான் கூறுகிறார்

ஆசையினால் தூண்டப்படும் செயல்கள் புதிய வாசனைகளுக்கான விதைகளை விட்டுச் செல்கின்றன, இதுவே அமைதியின்மைக்குக் காரணம். இந்தப் பிணிக்கு அடுத்த பாடலிலேயே பகவான் மருந்தளிக்கிறார்:

“பயன் கருதாமல் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்படும் செயல்கள் மனதைத் தூய்மைப்படுத்தி, மோட்சத்திற்கான வழியைக் காட்டுகின்றன.”

2. மகிழ்ச்சி நமக்குள் இருக்கிறது என்பதை உணருங்கள்

மனதை உள்நோக்கித் திருப்புங்கள் ‘நான் யார்’ நூலில் மகிழ்ச்சிக்கு பகவான் சிறந்த இலக்கணத்தைத் தருகிறார்:

கேள்வி 24: மகிழ்ச்சி என்பது என்ன?

பகவான்: மகிழ்ச்சி என்பது ஆன்மாவின் இயல்பே; மகிழ்ச்சியும் ஆன்மாவும் வேறல்ல. உலகப் பொருட்கள் எதிலும் மகிழ்ச்சி இல்லை. அறியாமையினால் பொருட்களிலிருந்து மகிழ்ச்சி கிடைப்பதாக நாம் கற்பனை செய்கிறோம். மனம் வெளியே செல்லும்போது, அது துன்பத்தை அனுபவிக்கிறது. உண்மையில், அதன் ஆசைகள் நிறைவேறும்போது, அது தனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பி, ஆன்மாவாகிய மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கிறது.

“இந்த அடிப்படை உண்மையை உணர்ந்து, உண்மையான மகிழ்ச்சியை நோக்கி உங்கள் பார்வையைத் திருப்புங்கள். குறைபாடுகள் அல்லது அதிருப்தி போன்ற உணர்வுகள் எழும்போது, சற்று நிதானித்து, ‘இந்த எண்ணம் யாருக்கு வந்தது?’ என்று உங்களைக் கேளுங்கள். அந்த ‘நான்’ எனும் எண்ணத்தின் மூலத்தைத் தேடும் பயணத்தில், அதிருப்தி தானாகவே கரைந்து போவதைக் காண்பீர்கள்.

3. ஆசைகளுக்கு தீனி போடாதீர்கள்

ஆசைகளை வேரறுக்கும் முறையைப் பகவான் தெளிவாக விளக்குகிறார்: “ஒரு சாதாரண ஆசையை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் போக்க முடியுமெனில் அதில் தவறில்லை. ஆனால், பொதுவாக ஆசைகள் நிறைவேற்றப்படுவதால் அழிவதில்லை. ஆசைகளைத் தீர்ப்பதன் மூலம் அவற்றை ஒழிக்க முயல்வது, எரியும் நெருப்பில் நெய்யை ஊற்றி அணைக்க

முயல்வதைப் போன்றது. அதே சமயம், ஆசைகளை வலுக்கட்டாயமாக அடக்குவதும் தீர்வல்ல; அது பின்னொரு நாளில் விபரீதமாக வெடிக்கும். ஓர் ஆசையிலிருந்து விடுபடச் சரியான வழி, 'இந்த ஆசை யாருக்கு ஏற்படுகிறது?' என ஆராய்ந்து அதன் மூலத்தைக் கண்டறிவதே. அப்போது ஆசை வேரறுக்கப்பட்டு, மீண்டும் எழாமல் ஒழியும்."

4. வாழ்வை எளிமையாக்குதல்

நாம் உலக வாழ்க்கையைத் துறப்பதற்கு பதிலாக வாழ்க்கை முறையை எளிமையாக்கிக் கொள்வது மன அமைதிக்கு வழிவகுக்கும். தேவையற்றதைத் தவிர்த்துச் சிக்கனமாக இருங்கள். மிதமிஞ்சிய நுகர்வு மற்றும் கவனச் சிதறல்களைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

"ஆரம்ப நாட்களில் வெறும் தரையில் படுத்துறங்கி யிருக்கிறேன். அதுவே உண்மையான சுதந்திரம். 'எதுவும் தேவையில்லை' என்பதே பேரின்பம். அனுபவத்தால் மட்டுமே இதை உணர முடியும். ஒரு பேரரசர் கூட, 'தேவை' என்று எதுவும் இல்லாத ஒரு மனிதனுக்கு இணையானவர் அல்ல." என எளிமையின் வலிமையை வியக்கிறார் பகவான்.

5. சரணாகதி

உங்கள் அதிருப்தி, ஆசைகள் மற்றும் குழப்பங்களை பகவானின் திருவடிகளில் சமர்ப்பியுங்கள். போராட்டம் குறையும்போது நம்பிக்கை பிறக்கும்; மனநிறைவு வளரும். பகவான் கூறுவது போல, முழுமையாகச் சரணடைந்துவிடு, எல்லாம் நன்மையாகும். எல்லாப் பொறுப்பையும் இறைவனிடம் விட்டுவிடு; உன் வாழ்வின் சுமையை நீயே சுமக்காதே.

இத்தகைய வாழ்வின் பயன்

சுருக்கமாகச் சொன்னால், மனநிறைவு என்பது வசதிகள் குறைவான வாழ்க்கையோடு கட்டாயத்தின்

பேரில் சமரசம் செய்துகொள்வது அல்ல; அது நிலையான மெய்ப்பொருளில் உறுதியாக நிலைபெறுவதாகும். பிறரோடு நம்மை ஒப்பிடுவதையும், இல்லாத ஒன்றிற்காக ஏங்குவதையும் நாம் நிறுத்தும்போது, மனம் இயல்பாகவே அமைதியடைகிறது. அந்தப் பேரமைதியில், ஆசைகளின் பிடி தளர்ந்து, நம்முடைய ஒவ்வொரு செயலும் ஆழமான நிசப்தத்திலிருந்து பிறக்கின்றன. இது நம்மை இறை அருளைப் பெறுவதற்கான தகுதியுள்ளவர்களாக்கி, அந்த ‘இருப்பில்’ ஆழமாக வேரூன்றச் செய்கிறது; தேவையற்ற மனப் போராட்டங்களிலிருந்தும் நம்மை விடுவிக்கிறது.

பகவான் ரமணரைப் பொறுத்தவரை, மனநிறைவு என்பது எப்போதோ அடைய வேண்டிய இலக்கல்ல; அது ஆன்மாவோடு ஒன்றி வாழும் வாழ்க்கையின் இயல்பான நறுமணமாகும். ‘மனநிறைவு’ எனும் நிலையில் நிலைக்கும்போதுதான், நாம் வெறும் ‘இருத்தல்’ என்பதன் உண்மையான பேரின்பத்தைச் சுவைக்கத் தொடங்குகிறோம். இந்தப் பண்பின் வழியாகவே, அமைதியற்ற அகந்தையிலிருந்து விடுபட்டு, ஆன்மாவின் மாறாத பேரமைதியில் நிலைபெறுதல் எனும் உன்னத இலக்கை நோக்கி ஆன்மிகப் பாதை நமக்காகத் திறக்கிறது.

ஆதிசங்கரரின்
பக்தி வேதாந்தம் தொடர்
அடுத்த இதழில் வெளிவரும்

ரமண புராணம்

விளக்கம் விளங்கியவண்ணம்
தொடர்வது 'ஆகுரா'

ரமண புராணம் வரிகள் (145–156)

இன்றியமையாத பேரிச்சையாம் பத்தியால் 145
ஒன்றிய மெய்யன்பர் உறவு ஓங்கு கழல் வெல்க.
அருட்கிழமை பூண்ட அருந்தவத்தோர் சிந்தை
இருட்பிழம்பு போழும் இரவிக் கழல் வெல்க 148
மெய்மை உணர விழைந்து எழுந்தார் சற்று மனச்
செம்மை திறம்பாத சித்த சுத்தியாலே 150
அடிமைக்கண் நின்று தம் ஆன்ம உருக்காணும்
படிமக்கலனாம் பதாம்புயப் பொற்சீர் வெல்க 152
காமியமாம் அற்பமதிக் கார்கரக்க வானொளிசெய்
தார்மிகனாம் எந்தை அருட்சார்பு துணையாக
அவகட வாழ்வு அற்றோர்க்கு அழகிய மெய்ஞ்ஞான
உபநிட வாழ்வு ஈயும் உதாரனடி வெல்க 156

★★★

இன்றியமையாத பேரிச்சையாம் பத்தியால் 145
ஒன்றிய மெய்யன்பர் உறவு ஓங்கு கழல் வெல்க

பதவுரை:

இன்றியமையாத: முற்றிலும் அவசியமான.

பேர் இச்சை: ஆசை என்பது பொதுவாக ஒரு பொருளை அல்லது உணர்வைத் தேடும் பொதுவான விருப்பம்.

இச்சை: ஆசையின் தீவிர வடிவம்; கட்டுப்படுத்த முடியாத, கட்டுக்கடங்காத தீவிரமான ஏக்கம் அல்லது மோகம்.

பக்தியால் ஒன்றிய: பக்தியால் ஒருமுகப்பட்ட (ஏகாக்கிரம்), வேறு ஒன்றிலும் சிந்தனை அற்ற பக்தி.

மெய்யன்பர்: மெய் (உண்மை அல்லது சத்தியம்); மெய் அன்பர்கள் உலக மாயைகளில் சிக்காது, இறைவனிடம் மட்டுமே நிலையான அன்பு கொண்டவர்.

விளக்கம்:

ஒருவருக்கு ஆசைகள் பல விதமாக இருக்கும். அதில் தீவிரமான ஆசை கொள்ளுதல் என்பது ஒன்றின் மேல் மட்டுமே இருக்கலாம். அத்தகைய ஆசை 'இச்சை' எனப்படும். ஒன்றின் மேல் இச்சை கொண்டால் வேறு எதிலும் நாட்டம் இருக்காது. அத்தகைய ஆசை 'பேராசை', அதாவது உச்ச ஆசை எனப்படும். அத்தகைய ஆசை இன்றி அமையாது என்றும் உணரப்படலாம்.

வேறு எதிலும் மனதைச் செலுத்தாமல் இறைவனின் மேல் மட்டுமே தீவிர பக்தி செலுத்தும் அன்பர்கள் 'மெய் அன்பர்கள்' எனப்படுவர். அத்தகைய மெய் அன்பர்கள் இறைவனின் பொற்பாதங்களில் உறவு பூண்டு ஒன்று கலந்து விடுவர். அத்தகைய அன்பர்களின் உறவு தழைக்கும் பாதங்கள் வெல்லட்டும். இங்கு பகவான் அருளிய அருணாசல அக்ஷரமணமாலையில் வரும், "மேல்மேல் தாழ்ந்திடும் மெல்லியர் சேர்ந்து நீ மேன்மை உற்றனை என் அருணாசலா", எனும் வாக்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

அருட்கிழமை பூண்ட அருந்தவத்தோர் சிந்தை
இருட்பிழம்பு போழும் இரவிக் கழல் வெல்க 148

பதவுரை:

அருட்கிழமை பூண்ட: "அருட்கிழமை பூண்ட" என்பது தேவாரம் பாடல்களில் வரும் ஒரு சொல். குறிப்பாகத்

திருஞானசம்பந்தரின் இரண்டாம் திருமுறையில் உள்ள புறம்பயம் பதிகத்தில் வருகிறது. இதன் பொருள்: "அருள் உரிமையைப் பெற்றவர்கள்" அல்லது "அருள் உரிமையின் படி" என்பதாகும். இது இறைவனின் அருளைப் பெற்ற அடியவர்களைக் குறிக்கிறது.

அருள்+கிழமை+பூண்ட: *கிழமை = உரிமை/ குணம்.*

"பூண்ட" என்பது "பூண்டவர்கள்" அல்லது "ஏற்றவர்கள்" என்ற பொருளைத் தரும். அதாவது இறைவனின் அருளுக்கு உரிமையானவர்கள்.

அருந்தவத்தோர்: *தவத்தோர், அதனினும் அரும் தவத்தோர். எந்தக் காரணம் கொண்டும் தவம் செய்யலாம். அரும் தவம் என்பது உயர்ந்த தவம்; ஆன்ம நாட்டம் கொண்ட தவம்.*

திருக்குறள் விளக்கம்:

"உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற்கு உரு"

(தமக்கு வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்தல், பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் இருத்தல் ஆகியவை தவத்தின் வடிவம்).

சிந்தை: *எண்ணம். சுருக்கமாக, சிந்தை என்பது மனம், எண்ணம், அறிவு மற்றும் தியானம் போன்ற பலவிதமான மனதின் செயல்பாடுகளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்.*

இருட்பிழம்பு: *இருளின் பிழம்பு; அடர்த்தியான இருள்.*

பிழம்பு: *கற்றை, படலம் அல்லது தொகுதி. பக்தி இலக்கியத்தில் அறியாமை இருளைக் குறிக்கும். படரும் இருள்; அறியாமை இருள் நீங்கி ஞானம் பிறப்பதைக் குறிக்கப் பயன்படும் சொல்.*

திருமாளிகைத் தேவர், திருவிசைப்பா, ஒன்பதாம் திருமுறையில் கூறப்படுவது. "என்னுள் இருட்பிழம்பு அற எறிந்து எழுந்த சுடர்மணி விளக்கின் உள்ளொளி விளங்கும் தூயநற் சோதியுள் சோதீ" என் மனதிற்குள் இருக்கும் அறியாமை எனும் இருள் தீயைப்போல் எரிந்து நீங்கி, ஒளிவீசும் மணி விளக்கில் உள்ள ஒளியாய், தூய்மையான ஒளியாக இருக்கும் இறைவனே!

போழும்: போழ்தல், பிளத்தல், துண்டமாக்குதல். 'போழும் மால் விசும்பு' ஒளியை வெளிவிடும் அல்லது பிளக்கும் வானம்.

இருட்பிழம்பு போழ்தல்: அடர் இருளைப் பிளத்தல்.

இரவி: சூரியன்.

இரவிக் கழல்: சூரிய ஒளி ஒத்த பாதங்கள்.

விளக்கவுரை:

அருந்தவத்தோர் சிந்தை அறியாமை எனும் அடர் இருளை பிளந்து ஞான ஒளி கொடுக்கும் அருளுதலையே கடமையாகக் கொண்டவன் அருணாசலன். அருள் ஆற்றல் ஒன்றையே தனது காரியமாகக் கொண்ட அக்கண்ணுதலோன் எனும் சொல்லாடல் முன்பே நாம் கண்டதே. அருணாசல ரமணனின் சூரிய ஒளி படைத்த பாதங்கள் அருந் தவத்தோரின் சிந்தையின் அறியாமை எனும் அடர் இருளை பிளந்து ஞான ஒளி கொடுக்கும். அந்த இரவிக் கழல்கள், பாதங்கள் வெல்லட்டும். வெல்லட்டும் என்றால் அத்தகைய பாதங்களின் செயல் செழிக்கட்டும்.

மெய்ம்மை உணர விழைந்து எழுந்தார் சற்று மனச்
செம்மை திறம்பாத சித்த சுத்தியாலே
அடிமைக்கண் நின்று தம் ஆன்ம உருக்காணும்
படிமக்கலனாம் பதாம்புயப் பொற்சீர் வெல்க 152

பதவுரை:

மெய்மை உணர விழைந்து எழுந்தார்: தனது உண்மைத் தன்மையை உணர விரும்பி எழுச்சி கொண்டவர்கள்.

சற்றும்: சிறிதும்.

மனச்செம்மை: மனத்தின் தூய்மை; மனத்தின் செம்மை. மனம் அமைதியாகவும், சலனம் இன்றி நிலையாகவும் சம நிலையில் தூய்மையாக இருத்தல்.

திறம்புவது: மாறுபடுவது, தவறுவது அல்லது பிறழ்வது.

சித்த சுத்தி: சமஸ்கிருதத்தில் 'சித்த' என்றால் மனம் அல்லது உணர்வு; 'சுத்தி' என்றால் தூய்மைப் படுத்துதல்.

அடிமைக்கண் நின்று: இறைவனைத் தனது தலைவராக ஏற்று, அவனது அடிமையாக நிற்றல்; இறைவனிடம் முழுமையாக அடிபணிந்து வாழும் ஆழ்ந்த பக்தி நிலை.

தம் ஆன்ம உருக் காணும்: தனது உண்மை உருவை, அதாவது 'உரு அற்ற ஆன்மா நான்' என்று கண் இன்றிக் காணுதல்.

படிமக் கலன்: படி என்றால் வடிவை அப்படியே ஒத்தி எடுப்பது; படிமம் என்றால் உருவம் (Image), உருவத்தை அப்படியே காண்பித்தல். கலம் என்றால் பாத்திரம், அல்லது அளவீடு கருவி. இங்கும் படிமக்கலம் என்பது கண்ணாடி என்பதாகும்.

பதாம்புயம்: பதாம் என்றால் பாதம்; புயம் என்பது அம்புயம் என்பதன் திரிபு (தாமரை). எனவே, பதாம்புயம் என்றால் தாமரை மலர் போன்ற மென்மையான பாதங்கள்.

பொற்சீர்: சீர்மையான பொன்.

விளக்கம்:

தனது உண்மைத் தன்மையை உணர விரும்பி எழுச்சி கொண்டவர்கள், சிறிதும் மனதின் சம நிலையினின்று நழுவாமல் மனத்தின் தூய்மையில் நிலைகொண்டவர் ஆவர். அத்தன்மை கொண்டவர் இறைவனைத் தனது தலைவராக ஏற்று, அவனது அடிமையாக நிற்பவர். இறைவனிடம் முழுமையாக அடிபணிந்து வாழும் ஆழ்ந்த பக்தி நிலையில் இருப்பவர்.

அவர்களுக்குத் தங்களது ஆன்மாவைக் காட்டும், அதாவது அவரது உண்மை உருவைக் காட்டும் நிலைக்கண்ணாடி போன்றவன் இறைவன். அவனது தாமரை மலர் ஒத்த சீர்மிகு பொற்பாதங்கள் வெல்லட்டும்.

காமியமாம் அற்பமதிக் கார்கரக்க வானொளிசெய்
தார்மிகனாம் எந்தை அருட்சார்பு துணையாக
அவகட வாழ்வு அற்றோர்க்கு அழகிய மெய்ஞ்ஞான
உபநிட வாழ்வு ஈயும் உதாரனடி வெல்க

பதவுரை:

காமியம்: பயன் விரும்பிச் செய்யும் செயல். 'ஆகாமியம்' என்பது காமியம் எனத் தலைக்குறை. ஆகாமியம் என்றால் இப்பிறப்பிலே செய்யும் பாவ புண்ணியங்கள்.

அற்பமதி: சுருக்கமாக, அற்பமதி என்பது ஞானம் இல்லாத, குறுகிய பார்வையுடன் சிந்திக்கும் நிலையைக் குறிக்கிறது.

கார் கரக்க: கார் என்றால் அடர்ந்த இருள்; கரக்க என்றால் கரைதல்.

"காரிருளாம் மாயை கழற்றும் கழலோனே, பேரருளாம் இன்ப மழை பெய்யும் முகிலோனே"

ரமண புராணத்தில் உள்ள தொடர் (வரிகள் 331/332)

வானொளிசெய்: வானத்திலிருந்து வரும் ஒளி.

தார்மிகனாம்: தர்மம்+மிகுதி = தார்மீகம்; தர்மம் மிகுந்தவன், நேர்மை வழி நிற்பவன்.

எந்தை: என் தந்தை.

அருட்சார்பு துணையாக: "அருட்சார்பு" (திருவருட் சார்பு) என்பது ஒருவரின் வாழ்வின் ஆதாரமாக இறைவனின் திருவருளை நம்பி இருத்தல்; அந்த அருளைச் சார்ந்திருத்தல்.

அவகட வாழ்வு: அவகடம் = வஞ்சகம். "கழுத்திலே தாவடம், மனத்திலே யவகடம்". அதாவது வெளியில் அன்பாகவும், உள்ளுக்குள் வஞ்சகமாகவும் இருத்தல். அற்பமாம் குணத்தினாலே அவகடம் செய்வர் (சிறிய குணத்தினாலே தீய செயல் செய்பவர்; உள் ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசுவார்).

அற்றோர்க்கு: அதுபோல் இல்லாதவர்களுக்கு.

அழகிய மெய்ஞ்ஞான: அழகிய உண்மை அறிவு; தன் உண்மை அறிவு நிலை, ஆன்ம ஞானம்.

உபநிட வாழ்வு: உபநிஷத் அளிக்கும் வாழ்வு (ஆன்ம ஞானம்).

உபநிடம்: உபநிஷத் என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல். இதில் மூன்று வேர்ச்சொற்கள் உள்ளன: 'உப', 'நி' மற்றும் 'ஸத்'. சொற்கள் புணரும்போது 'ஸத்' என்பது 'ஷத்' ஆகிறது.

'உப' என்ற சொல்லினால் குருவைப் பயபக்தியுடன் அண்டி அவர் சொல்லும் உபதேசத்தைக் கேட்பதைக் குறிக்கிறது.

'நி' என்ற சொல்லினால், புத்தியின் மூலம் ஏற்படும் ஐயங்கள் அகலும்படியும், மனதில் காலம் காலமாக ஊறியிருக்கும் பற்பல எண்ண ஓட்டங்களின் பாதிப்பு

இல்லாமலும், அவ்வுபதேசத்தை வாங்கிக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது.

'ஸத்' என்ற சொல்லினால் அவ்வுபதேசத்தின் பயனான அஞ்ஞான அழிவும், பிரம்மத்தின் ஞானம் ஏற்படுவதைக் குறிக்கிறது.

ஈயும்: கொடுக்கும், அருளும்.

உதாரன்: கொடையாளி.

அடி வெல்க: ஞானக் கொடையளிக்கும் அவன் பாதங்களின் கொடைத்தன்மை வெல்லட்டும்.

விளக்கவுரை:

அற்பப் புத்தியினால் எதிர்பார்ப்புகளுடன் காரியம் ஆற்றுவார்கள். கார்மேகம் கரைந்து மழை பொழிவதுபோல், அவர்களின் அந்த அஞ்ஞானமாகிய இருளை வான் ஒளியாக இருந்து கரைப்பவன் என் தந்தையாகிய தர்மவான். வஞ்சகம் அற்றவர்களுக்குத் தர்மம் மிகுந்த என் தந்தையின் அருள் சார்பு துணையாக நிற்கும். வஞ்சகம் அற்றவர்களுக்கு அழகிய மெய்ஞ்ஞான உபநிடத வாழ்வைக் கொடையாக அளிப்பவனின் பாதங்கள் வெல்க! கொடையாளியின் பாதத்தின் கொடைத்தன்மை வெல்லட்டும்.

(வளரும்)

அண்ணா மலைரமணன் அன்பர்க்கு அருண்மாரி
கண்ணாலே பெய்யும் கருணைத் திறம்பாடி
எண்ணா தனஎண்ணி ஏங்குஅடியர் வெம்பாவத்
திண்ஆசு அறவே தெறுசே வகம்பாடிப்
பெண்ஆண் அலிகள்எனும் பேதத்தை நீத்துத்தம்
உள்நாடு உளத்துஒளிரும் உண்மை வளம்பாடிப்
பண்ஆர் அவன்புகழைப் பாடும்கீ தாமுதம்போல்
தண்ஆர் அமைதி தழையேலோர் எம்பாவாய்! 1

(ரமண திருவெம்பாவை, முருகனார்)

தட்சிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

சிதம்பர குற்றாலம்

பாடல் 10

மண்புனல் அனல்கால் வானம் மதிகதிரோனும் புமானும்
என்றொளிர் சராசரஞ்சேர் இதுஎவன் எட்டுமூர்த்தம்
எண்ணுவார்க்கு இறைநிறைந்தோன் எவனின்
அந்நியம்சற்றும் இன்றாம்
தண்ணருள் குருவாம் அந்த த் தட்சிணாமூர்த்தி போற்றி.

விளக்கம்: மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வானம், சந்திரன், சூரியன், பிராணன் (ஆன்மா) எனப் பலவாறாக ஒளிரும் இவைகள் யாவும் அவனது முகங்களே (வடிவங்களே). இதன் உண்மையை விசாரிப்பவர்களுக்கு, இதில் நிறைந்துள்ள இறைவன் அந்நியமில்லாத குளிர் நிலவைப் போன்று அமைதி சொரூபமானவன்; அவனே தென்முகமூர்த்தி. அவருக்கு வணக்கம்.

பிரம்மத்தில் உள்ளது உலகமாக விரிந்தது எனப் பாடல் 3லும், பலவாறாக விரிந்திருப்பது அவன்தான் எனப் பாடல் 9லும் கூறிய கருத்துகளையே அதன் முக்கியத்துவம் கருதி மீண்டும் இப்பாடலிலும் வலியுறுத்துகிறார். அஷ்டமூர்த்தம் எனப்படும் பஞ்ச பூதங்களும், சூரிய சந்திரர்களும், பிராணனும் பிரம்மத்தின் வெளிமுகங்கள் என்கிறார். எட்டு என்பது ஒரு குறியீடுதான். காணும் எல்லா உருவமும் அவனது அம்சம்தான். எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாமாகவும்

இருப்பது அவன்தான். காட்சிப்பொருள்களில் அடங்கி விடாமல் அதன் உண்மைத் தன்மையை விசாரிக்கும் பொழுது அவனே எல்லாமாயிருப்பதால் அவனுக்கு அந்நியமான பொருள் எதுவும் இல்லை.

ஒப்பு 1

பூதங்கள் சகலமுமே ஆன்ம ரூபம்
புவனங்கள் சகலமுமே ஆன்ம ரூபம்
சாதங்கள் சகலமுமே ஆன்ம ரூபம்
....
பேதங்கள் சகலமுமே ஆன்ம ரூபம்
பிரிவுற்ற சகலமுமே ஆன்ம ரூபம்

(ரிபு கீதை 10–26)

ஒப்பு 2

“பூதங்கள் ஐந்தாகி
புலனாகிப் பொருளாகி
பேதங்கள் அனைத்துமாய்
பேதமிலா பெருமையனே”

(திருவாசகம் – கண்டப்பத்து – 10

பேதங்கள் அனைத்திலும் அவன் விளங்கினாலும் அவன் பேதமில்லாதவன் என்கிறார் மணிவாசகர்.

ஒப்பு 3

நெருப்புண்டு நீருண்டு வாயுவும் உண்டங்கு
அருக்கனும் சோமனும் அங்கே யமரும்
திருத்தக்க மாலும் திசைமுகன் தானும்
உருத்திர ஜோதியும் உள்ளத்துள்ளாரே

(திருமந்திரம் – 2315)

பஞ்ச பூதங்களும், சூரிய சந்திரர்கள் மட்டுமல்ல, திருமாலும், நான்முகனும், ருத்திரனும், இவர்களை யெல்லாம் தன் ஒளிப் பிரவாகத்தில் காட்டுகிற ஜோதியும் உண்டு அங்கே என்கிறார் திருமூலர். உள்ளிருப்பின் வெளிமுகங்களே உலகு.

பாடல் 11

சருவமும் தானா நன்றாய்ச் சாற்றும்இத் தோத்திரத்தின்
சிரவணம் தன்னால் அர்த்த சிந்தனம் தியானம் கானம்
புரிவதால் எல்லாம் தானாம் பூதிசேர் ஈசன்தன்மை
மருவிவிடும் மற்றும்எட்டாம் மடிவறு செல்வம் தானே.

விளக்கம்: எல்லாம் தானாய் இருக்கிற தத்துவத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லும் இந்தப் பாடல்களைச் சிந்தையில் இருத்தி, மீண்டும் மீண்டும் விசாரணை செய்து, எண்ணமற்று ஆழ்ந்த அமைதியிலிருப்பதாலும், இனிமையாக இசைப்பதாலும், ஈஸ்வரத் தன்மை இயல்பாக வந்தமையும். எளிதில் எட்ட முடியாத, அழிவில்லாத அந்தச் செல்வமே ஈடு இணையற்றது.

தன்னை வேறாகக் கருதுகிற அறியாமை இருளில் மனம் உள்ளது. இந்த அறியாமை உள்ளவரை தானும் ஈசனும் வேறுதான். இந்த அறியாமையைச் சுட்டிக் காட்டி, இருளை அகற்றும் வழியையும் அறிவுறுத்தி, “எல்லாம் வல்ல உண்மை ஒன்றுதான்; அதுவே எங்கும் எல்லாமுமாக வியாபித்துள்ளது; நீயும் அதுதான்” என்பதையே இந்தப் பாடல்களில் போதிக்கிறார்.

கண்ணாடி சூரிய ஒளியை வாங்கிப் பிரதிபலித்து அறையிலுள்ள பொருட்களைக் காட்டுகிறது. ஆனால் காட்சிப் பொருள்களோ அல்லது அதைக் காட்டிய பிரதிபலிப்பு ஒளியோ சூரியனைக் காட்டாது. அதுபோல, தன்னால் அறியப்படும் பொருள்களால் அவனை அறிய முடியாது. மாறாக, பிரதிபலிப்பு ஒளி எங்கிருந்து வருகிறது என ஆராய்ந்து கண்ணாடியை அடையும் பொழுது, மூலமான சூரியனை அறிய முடியும். எனவே அறியும் பொருளை விட்டு அறிபவனை விசாரித்து அறிய வேண்டும்.

சிவமே நான், நானே சிவம் என்ற கருத்தை உள்வாங்கி, நினைந்து நினைந்து விசாரித்து, அறியாமையிலிருந்து

விடுபட்டு, நினைவும் அகன்று நிர்க்குணமாய் நிற்கும் அந்தப் பரிபூரண நிலையில் “என்னையன்றி வேறில்லை” என்று தன்னில் நிலைபெறுகிறான். யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்தானாய் நின்றது தற்பரமே என்கிறது கந்தர் அனுபூதி. நான் என்கிற தனித்தன்மை அழியும்பொழுது எங்கும் எல்லாமுமாக இருக்கும் பரம்பொருளே இருக்கும். அதுவே நான்.

“ஆத்மா எனப்படும் புருஷனிடம் அனைத்தையம் ஒன்றுவித்து அந்த ஆத்மாவே தான் என்ற தன் உண்மை நிலையை உணர்ந்த மனிதன். தன்னிலையில் நிறைவடைந்து மேலான் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்” என்கிறரர் சங்கரர். முடியாதவர்கள் தென்முகக் கடவுளை முழுமையாகச் சரணடைந்து தலைவன்–தாசனாகி இந்தப்பாடல்களை இசைத்து பக்தியில் கரைந்து நானற்றபொழுது, காண்பானும், காட்சிகளும் அகன்று, நிலைபெறும்பொழுது அதுவே தான் என்றத் தெளிவைப் பெறுகிறான். ஓசையெல்லாம் ஒடுங்கிய ஆனந்த அனுபூதி நிலையே அது. பணிவு வரும்பொழுது அகந்தை அகல்கிறது. அகந்தை அகன்றவனே சரணாகதிக்குத் தகுதியுடையவன் ஆகிறான். “எங்கு ஆணவம் இல்லையோ அங்கே அருள் ஒளி வீசும்” என்கிறார் வள்ளல் பெருமான். “எத்திக்கும் தானாகி என் இதயத்தே ஊறித் தித்திக்கும் ஆனந்தத் தேன்” என்கிறார் தாயுமானவர். எங்கும் எதிலும் தன்னைக் காண்பவனே ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.

“எல்லாத்தளைகளுக்கும் முக்கிய காரணம் அறியாமையே, மனிதன் இயல்பிலேயே தூயவன். காண்கிற ஒவ்வொரு மனிதனும் கடவுள்தான். இந்த இயல்பு அறியாமையால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. உன்னை அறிந்துகொள் உண்மையில் நீங்கள் யார்? உங்கள் உண்மை இயல்பு எது? என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்கிறரர் விவேகானந்தர்.

மாசறப் படித்தானேனும் மயலறத் தெளிந்தா னேனும்
ஆசறத் துறந்தானேனும் அஞ்செழுத்து உணர்ந்தா னேனும்
ஈசன்வேறு நான்வேறு என்னும் இருமையும் கழலானாயில்
பாசமும் கழல்வதின்றாம் பதித்துவம் தானும் மின்றே.

(சிவஞானபதிவளக்கம் 18)

மாசறக்கற்று, ஐயந்தெளிந்தாலும் ஆசைகளைத் துறந்து, ஐந்தெழுத்தை உணர்ந்தாலும், ஈசன்வேறு நான்வேறு என்னும் இருமையிலிருந்து விடுபடாதவரை பற்றும் கழல்வதில்லை, பதித்துவமும் அமைவதில்லை. இருமையே அறியாமையின் தொடக்கம். உள்ளதை உள்ளவாறு உணரும் பொழுதுதான் இருமையிலிருந்து விடுபடுகிறான். இருமை உள்ளவரை உலகமாகப் பார்த்தவன், தன்னை உணர்ந்தபின் எங்கும் எதிலும் தன்சுய இருப்பையே காண்கிறான். இருமை உள்ளவரை சாதகன் உலகை மறுக்கிறான். ஏகத்திற்கு வந்தபின் உண்மையை உணர்ந்து உலகை வேறாகப்பார்க்கிற அறியாமையிலிருந்து விடுபடுகிறான். “உலகமும் உள்ளதுதான்” என்பார் பகவான் ரமணர். தோத்திரத்தின் முடிவான கருத்தும் இதுதான். உள்ளதே உள்ளது, உணர்ந்தவனுக்கு அதற்கு அந்நியமாக எதுவும் இல்லை.

வாழி மழைவண்மை வானாடர் அந்தணர்கள்
வாழிநிரை நீதி வழுவாத நல்லரசு
வாழி விருந்தயரும் வாழ்க்கைத் துணைநலத்தார்
வாழி அகந்தைமல மாசற்ற மாதவத்தோர்
வாழி சிவரமணன் வன்ன மலர்க்கழல்கள்
வாழிஅவன் அண்ணா மலைப் படிவ(ம்) மாண்புறவே
வாழிஅருட் பார்வை வயப்பட்ட நல்லடியார்
வாழிசிவா னந்தம் அடுத்தேலோர் எம்பாவாய்! 33

(ரமண திருவெம்பாவை, முருகனார்)

பகவானின் அணுக்கத் தொண்டர் டி. ஆர். கனகம்மாளின் அருந்தவ வாழ்வு (4/6)

தமிழில்: மா. முருகேசன்

1964ஆம் ஆண்டு தனது 24 வயதில் ரமணாஸ்ரமம் வந்து சேர்ந்த கனகம்மாள், புதிதாக வரும் சீடர்கள் தங்கள் குருவை தரிசிக்க பின்பற்றும் நெறிமுறைகளையும் நடைமுறைகளையும், இயல்பாகவே பின்பற்றினார். அப்பொழுதே, அவர் தனது எதிர்காலம் பகவானது பாதரவிந்தங்களே என்பதை உணர்ந்தே இருந்தார்; ஆதலால், மற்றெல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டு ஆஸ்ரமத்தில் நிரந்தரமாய் தங்குவதற்கு வந்து சேர்ந்தார். பகவான் தரிசனத்தில் சந்நிதியில், தான் பேச்சிழந்து மௌனியாமாய் இருப்பதை உணர்ந்தபோதிலும் மெல்லமெல்ல பகவானின் மௌனத்தில் தன் உள்ளம் சாந்தத்தில் அமைதியில் திளைப்பதை உணர்ந்தார்; பகவானிடம் கேள்வி கேட்டு விளக்கம் பெற வேண்டும் என்கின்ற மாயைவலை உந்துதலையும் வீழ்ச்சியுறச் செய்தார். ஆஸ்ரமம் வந்து சேர்ந்து வெகு நாட்கள் ஆகும் முன்பாகவே, மற்ற அடியார்களைப் போன்றே, தானும் பகவானுக்கு காணிக்கை அளிக்க முடிவு செய்தார்; அதற்காக, முந்திரிப் பருப்புகளை பதமாக வறுத்து, எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்ரமம் வந்தார்.

> *பொன்விழா மண்டபத்தை வந்தடைந்தேன்; பகவானின் சோஃபா வரை செல்வதற்கு மனதில் பலம் இருந்தது. மண்டபத்தில் பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகம் இருந்தது. சோஃபாவில் பகவான் சாய்ந்து ஒருக்களித்து அமர்ந்திருந்தார்; பகவானின் முன்னிலையில் அமர்ந்திருந்த அடியார்கள் பகவானிடமிருந்து*

அருவியாய்ப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த கருணை வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைத்தனர். கூடியிருந்த திரளான பக்தர்களைக் கண்டு என் தயக்கம் அதிகமாயிற்று. ஆனால், பலவீனத்தையும் கடந்து பக்தர்களிடையே மெல்ல சென்றேன். பகவான் அருகில் சென்றவுடன் என் இதயம் அதிவேகமாய்த் துடிப்பதைக் கண்டேன்; பேசுவதற்கு நா எழவில்லை. எவ்வித வார்த்தையுமின்றி, காணிக்கையை என் இரு கரங்களால் பகவான் முன் அர்ப்பணித்தேன். கனிவோடு என்னைப் பார்த்து பகவான் கேட்டார், எனக்கு என்ன கொண்டு வந்தாய்? நான் கொஞ்சம் முந்திரி பருப்பு கொண்டு வந்தேன் என்று முயற்சித்து பதில் கூறினேன்; ஆனால், என் குரல் மிக மெல்லியதாய் பேச்சு தட்டுத்தடுமாறியும் இருந்ததால் பகவானால் நான் கூறியதைக் கேட்க முடிந்ததா? என்ற ஐயம் எனக்கிருந்தது. பகவான் தலையை உயர்த்தி சாய்த்து என் கைகளில் இருந்த பாத்திரத்தினை மேலோட்டமாகப் பார்த்தார். அவர் முந்திரி பருப்பல்லவா? என்று கூறி விட்டு என்னைப் பார்த்து தலை அசைத்தார். பிறகு தன் உதவியாளரிடம் கூறினார் சுவாமிநாதன், பாத்திரத்தை அவளிடமிருந்து பெற்று தனியாக வைக்கவும் பிறகு என்னைப் பார்த்து அவர் கூறினார், பாத்திரத்தை அவரிடம் கொடு அவர் கூறியவாறே நான் செய்தேன்; பகவானை சாஸ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு என் வழக்கமான இடத்திற்குச் சென்று அமர்ந்தேன்.

அர்ப்பணிக்கப்பட்ட முந்திரி பருப்பிலிருந்து சிலவற்றை எடுத்து பகவான் சாப்பிட்டு விட்டு, மேலும் உள்ளதை பிரசாதமாய் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் என்று நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதுதான் நடைமுறையில் உள்ள செயல்பாடு. அர்ப்பணிக்கப்பட்டதை பகவான் ஏற்றுக் கொள்வார் என்று ஆர்வமாய் காத்திருந்தேன். ஆனால், அவர் அந்த பாத்திரத்தை தொடவே இல்லை; நான் ஆர்வமுடன் பக்தியோடு தயாரித்த முந்திரியை சாப்பிடுவது என்பது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். என்னால் இதை புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. நான் தவறேதும் செய்துவிட்டேனா? என

என் மனம் பதற்றத்தில் இருந்தது. நான் ஒருவித கையறு நிலையில் இருந்தேன்; கண்ணீர் திவலைகள் கன்னத்தில் உருண்டோடின. பெருமுயற்சியுடன் அழுகையை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன். என் தலைவிதி இது; ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும் என்று எனக்கு நானே கூறிக் கொண்டேன். என் அன்றாட செயல்பாட்டில் ஈடுபட தொடங்கினேன். அன்றைய மாலை பாராயணம் முடியும் வரை அங்கிருந்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன். என் மனம் அந்நிகழ்வைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது; இரவெல்லாம் ஒருவித பதட்டத்தில் இருந்தேன்; மனம் அமைதி இல்லாமல் தவித்தது.

உன்னதமான தபோதனரான பகவான் முன்னால், இளம் வயதில் ரமணாஸ்ரமம் வந்த ஆரம்ப நாட்களில் கனகம்மாள் தன் நிலை பற்றி பதற்றம் அடைந்தது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. முந்திரி பருப்பு நிகழ்விற்குப் பிறகு கனகம்மாள் கவலையுடன் இருப்பதை பகவான் கவனித்தார்; மறுநாள், ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டு ஆட்கொள்ளப்படுவதை அவரை (கனகம்மாளை) உணரச் செய்யும் சில நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன.

மறுநாள் காலையில், வேத பாராயண காலமான காலை 5.00 மணிக்கு நான் ஆஸ்ரமம் வந்தடைந்தேன். வேத பாராயணத்திற்குப் பின், வீடு திரும்பி சமையலை முடித்துவிட்டு காலை 7.30 மணிக்கு நான் ஆஸ்ரமம் வந்தடைந்தேன். தியான மண்டபத்தில் அப்பொழுது அதிக கூட்டமில்லை. பகவானிடம் சென்று சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்தேன். நமஸ்கரித்து நான் எழுந்தவுடன் பகவான், சத்தியானந்தனைப் பார்த்து கேட்டார், காலை சிற்றுண்டி நேரத்தில் இட்லியோடு முந்திரி பருப்பும் பரிமாறப்பட்டது பற்றி அவளிடம் சொல்லப்பட்டு விட்டதா? சத்தியானந்தன் பதிலிறுத்தார், இன்னும் அவரிடம் நான் அதைச் சொல்லவில்லை பிறகு பகவான் என்னைப் பார்த்துக் கூறினார், அவை இட்லியோடு பரிமாறப்பட்டு விட்டன. பகவான் என்னைப் பார்த்தபொழுது,

அவருடைய முகத்தில் எல்லையிலா இரக்கமும் அளவிலா கருணையும் பொங்குவதைக் கண்டேன்; என் உடம்பு புல்லரித்து உள்ளம் புலங்காகிதம் அடைவதை உணர்ந்தேன். என் இதயம் அமைதியில் திளைத்தது. இந்த நொடியில் நான் அனுபவிக்கின்ற அளவிலா ஆனந்தம் முந்தைய நாள் அவஸ்தையை விட அளப்பரியது என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

பிறகு, வேங்கடரத்னம் என்னிடம் கூறினார், அக்கா, நேற்று இங்கு நிறையபேர் குழுமி இருந்தனர். ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுப்பதற்கு முந்திரி பருப்புகள் போதுமானதாக இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். அதனால்தான், பகவான் அவற்றை தனியாக வைக்கும்படி கூறி இருக்க வேண்டும். இன்று காலையில், நாங்கள் எல்லோரும் நீங்கள் தயாரித்த முந்திரி பருப்பினை சுவைத்து மனமாற சாப்பிட்டோம் ஆம்; அதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். என் முட்டாள்தனத்தினால் என்னால் அதை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பகவான் என்னை ஒதுக்கிவிடவில்லை. மாறாக, அவருடைய அளவிலா கருணையை முற்றிலும் பெற்றுள்ளேன். என்னுடைய சந்தேகமும், பயமும் பறந்தோடி மறைந்தன; என் மனம் நிறைந்து அதன் முழு அமைதியையும் சாந்தத்தையும் பெற்றது. (Cherished Memories, pp. 6569)

இளம் வயதினளாய் ரமணானுபவ வாழ்வில் அவர் அடியெடுத்து வைத்தபொழுது இதுபோன்ற நெருடல்களும் கவலைகளும் இடையூறுகளாய் ஆக்கிரமித்தன. காலப் போக்கில், இறை வழிபாட்டில் மற்றவர்களை தான் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை என்பதை கனகம்மாள் அறிந்து கொண்டார். தியான மண்டபத்தில் தியானிக்கும் நிலைப்பாட்டினை கண்டுகொண்டார். அவர் என்ன செய்ய வேண்டுமென பகவானின் அறிவுறுத்தலையும் அறிந்து கொண்டார். பகவானிடம் தொழுது காணிக்கை அளிக்கும்பொழுது பகவானிடம் அவரது உபதேச மொழிகளை கேட்டறிவதையும் கண்டுகொண்டார்; நாதனாகிய பகவானோடு

தொடர்புகொள்ள வேறொரு வழி உள்ளதையும் உணர்ந்து கொண்டார். அவர் தன் உள்ளுணர்வு உரைப்பதை உணர்ந்து அதன்படி செயல்பட்டார். மண்டபத்தில் வழக்கம்போல் பின்பகுதியில் அமர்ந்து மௌனமாய் தியானத்தில் திளைத்தார்.

பல்வேறு மனிதர்களுடன் பகவானின் உரையாடலை கேட்டுணரும் அனுபவம் எங்களுக்கு கிடைத்தது அரும்பெரும் பயனாகும். யாரேனும் ஒருவர் பகவானிடம் கேள்வி கேட்டு வினவினால் பகவானின் பதில் சிறியதாய், குறிப்பிட்டு தெளிவாயும் இருக்கும். இருப்பினும், பகவானின் பதில் ஒவ்வொரு சொல்லும் நேரடியாய் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரியதாய் இருக்கும். சில சமயம், அடியார் ஒருவருக்கு ஐயப்பாடோ பிரச்சினையோ இருக்கலாம்; அதனை புதியவர்கள் இருக்கும்பொழுது பகவானிடம் கேட்பதற்கு தயங்கலாம். அதுபோன்ற தருணங்களில், வேறு யாரோ ஒருவர் பகவானிடம் கேள்வி ஒன்றை கேட்பார். பகவானின் பதில், கேள்வி கேட்க தயங்கிகொண்டிருந்தவரின் பிரச்சினைக்கும் தீர்வாய் அமைந்திருக்கும். இதுதான் மிகச்சிறந்த உன்னதமான தெய்வீகச் செயல்பாடாகும். (மேலது பக்.129)

பகவான் முன்னிலையில் தீவிர தியானத்தில் மூழ்கியதின் விளைவால் பல்வேறு வழிகளில் பகவானை தொழுது வணங்கலாம் என்பதை நன்கு உணர்ந்துகொண்டார். பக்தரின் அமைதியை ஊக்குவித்தார்; மௌனமான தியானத்தில் ஒருவர் தன்னுள் தன்னை நாடும் உறுதியினை ஊக்குவித்தார். குருநாதரின் முன்னிலையில் வழிவழி வந்த வழிப்பாட்டு முறைகள் எல்லாம் அவசியமற்றதாய் இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டார். கடவுளே மண்டபத்தில் சொரூபமாய் எழுந்தருளி அருள்பாலித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது தெய்வத்திற்கு உருவம் அவசியமா என கனகம்மாள் எண்ணினார். ஒரு

சரஸ்வதி பூஜை நாளன்று பாரம்பரிய முறைப்படி வணங்குவதற்கு சில புத்தகங்களை மண்டபத்திற்கு கொண்டுவந்தபொழுது இந்த திகைப்பும் குழப்பமும் அதிகரித்தது. எல்லாவித அறிவுகளின் சொரூபமான அறிவு ஆழி முன்னிலையில், இதுபோன்று புத்தகங்களை தொழுது வணங்குவது பற்றிய தனது சுவாரஸ்யமான எண்ணங்களை அங்கு அமர்ந்திருந்த முருகனார் ஒரு பாடலையாய் எழுதினார்.

> *பகவான், உங்கள் சோஃபாவின் அருகில் புத்தகங்களை வைத்து உரிய முறைப்படி பூஜை செய்து வணங்குவது என்பது கரும்புக்குவியல் மலை அருகில் கரும்பு சக்கையினை வைப்பது போன்றதாகும். நீங்களோ இனிப்பின் நிறைவான சொரூபம். ஓ, பகவான், இந்த புத்தகங்கள் எல்லாம் கரும்பிலிருந்து சாற்றினை பிழிந்து எடுத்த பின் மிஞ்சும் கரும்பு சக்கையைப் போன்றவை. கரும்பு வெல்லமே ஒருவரிடம் இருக்கும்பொழுது சாறுபிழிந்த கரும்பு சக்கையின் மதிப்பு யாதாய் இருக்கும்? அருமறைகளின் சாற்றுப்பிழிவின் சொரூபமாய் தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளி உள்ளீர்! (மேலது, பக். 137)*

பாடலை படித்துவிட்டு பகவான் புன்முறுவல் பூத்தார்.

குறைபாடுடைய சிந்தனைகள்

கனகம்மாள் பகவானின் பாதகமலங்களின் கீழ் அமர்ந்து தியானித்து தன் ஆன்மிக சாதகப் பயிற்சியின் திறவுகோலை உரிய தருணத்தில் உணர்ந்து கொண்டார். ஆன்மிகத்தின் திறவுகோல் சொற்களால் சொல்லப்பட்ட சொற்களில் இல்லை; மாறாக, சொல்லப்படாமல் மௌனத்தால் உணர்த்தப்படுவனவற்றில் தான் உள்ளது என உணர்ந்து கொண்டார். வெளிப்படையாய் செய்யப்படும் பூஜையிலோ வேண்டுதல் விண்ணப்பத் திலோ அது இல்லை; அது உள் ஆழ்ந்து இறைவனோடு ஒடுங்கி இயைந்து பயணித்து இறைவனோடு ஒன்றுதலே அதன் திறவுகோலாகும். சமயச்சார்பாய்

வெளிப்படுத்தப்படும் தத்துவங்களை விட பகவான் தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு அருளும் ஞானம் அறிவானது மிக ஆழமானதும் பொருள் பொதிந்ததுமாய் உள்ளது என்பதை அறிந்துணர்ந்து கொண்டார். இந்த உள்ளார்ந்த ஞான அறிவானது, மண்டபத்தில் நிகழும் வெளிப்படையான நிகழ்வுகளில் வெளிப்படுவதை விட உள்ளார்ந்த மௌனத்தில் பகவானிடமிருந்து அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கப்படுகின்றது. பகவான் அருளும் உபதேசமான தன்னைத்தான் உணர்ந்து அறிதலாகிய தன்னை உணர்ந்து அறிதல் (self Realization) அடியார்கள் ஒவ்வொருவரின் அருட்கொடை திருவருள் நிதியகம் ஆகும் என்பதை கனகம்மாள் காலப்போக்கில் கண்டுணர்ந்து கொண்டார். இங்கு இத்தருணம் நிகழ்வதெல்லாம் அந்த திருவருள் நிதியகத்தை வெளிப்படுத்துதலேயாகும். பதின்பருவத்தில் பகவான் அனுபவமாகிய நான் யார்? மரண அனுபவமும் ஞான விசாரமும் ஒவ்வொரு பக்தருக்கும் அல்லது ஒவ்வொரு பக்தைக்கும் அவர்களது உட்கிடக்கை செம்மையாயும், நேர்மையானதாகவும் இருக்குமானால் கிடைக்கப் பெறும். இடையில் ஏற்படும் இடைஞ்சல் இடையூறு தருணங்களில் வேண்டுதல் விண்ணப்பத்தின் மூலம் பகவானின் அருள் உற்ற துணையாய் உறுதியாய் நிற்கும். இது தொடர்பாக கனகம்மாள் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்;

> *ஒரு சமயம், பொன்விழா மண்டபத்திற்கு தெலுங்கு பேசும் பக்தர் ஒருவர் பகவானைத் தரிசிக்க வந்தார். அவர் பகவானிடம், ஆன்ம வித்தை பாடல் பல்லவியில், ஆன்மவித்தை அதிசுலபம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஓ, பகவான், என்னைப் போன்றுள்ள ஒருவருக்கு அது எவ்வாறு இயலும்? உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு அது எளிதாய் இருக்கலாம்; ஆனால், என்னைப் போன்ற சாதாரணமானவர்களுக்கு அது எவ்வாறு இயலும்? பகவான் கேட்டார், அது எனக்கு எளிதாய் இருக்கும்பொழுது உங்களுக்கு எவ்வாறு கடினமாய்*

இருக்கும் அதற்கு அந்த பக்தர், நீங்கள் பகவான், நான் ஒரு சாதாரண மனிதன். பகவான் பதிலிறுத்தார், தூக்க முடியாத ஒன்றைத் தூக்கி செல்லவேண்டியிருந்தால் என்ன செய்வீர்? பக்தர் சொன்னார், மற்றவர்களுடைய உதவியை நாடுவேன் பகவான் அறிவுறுத்தினார், அதேபோன்று, தெய்வத்தின் உதவியைத் தேடுங்கள் அல்லது முழுதுமாய் அவனிடம் சரணடையுங்கள். பக்தர் கூறினார், அது தான் என்னால் செய்ய முடியாது. இன்று நான் சரணடைந்து விடலாம், ஆனால், அடுத்த நாள் என் அகந்தை எழுந்து சரணடைவதை விட்டுவிடும்படி தாண்டவமாடும் பகவான் உறுதிப்பட உரைத்தார், அப்படியானால், ஒன்று செய்; அவனிடம் (கடவுளிடம்) உங்களை சரணடையச் செய்ய உதவி செய்து அருளுமாறு மன்றாடி வேண்டுங்கள் (பார்க்க 'Encounters with Bhagavan; The Mountain Path, July 2006, pp. 3132' ஐயே அதிசுலபம் ஆன்ம வித்தை ஐயே! அதி சுலபம் என்ற வரிகள் தான் ஆன்மவித்தை பாடலின் பல்லவி. ஏப்ரல் 1927 ல் முருகனார் இவ்விரு வரிகளை எழுதினார்; இது தமிழ்ப்பாடல் ஒன்றின் பிரபலமான வரிகளின் எதிரொலியாய் எழுதப்பட்டவை. அவ்வரிகள் ஐயே! மிகக் கஷ்டம், ஆன்ம வித்தை மிகக் கஷ்டம். முருகனார் இவற்றை மாற்றி எழுதி பகவானிடம் காண்பித்து விளக்கம் அருளுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். ஆன்ம வித்தை பாடலிலுள்ள ஐந்து செய்யுகளையும் எழுதி பகவான் விளக்கம் அருளினார்.

கனகம்மாள் தான் கொண்டிருந்த சில தவறான கருத்துக்களை அறிந்துகொள்ள தொடங்கி அவற்றை நீக்கிவிடுதலில் முனைப்பு காட்டினார். மற்ற பக்தர்களும் தவறான கருத்துக்களிலிருந்து விடுதலை பெறுவதைக் கண்டு சந்தோஷமுற்றார்.

ஒரு சமயம், ஆந்திரபிரதேசத்திலிருந்து ஒரு பெண்மணி ஆஸ்ரமம் வந்திருந்தார். அவர் சங்கீதத்தில் சிறந்த ஞானம் பெற்றிருந்தது மட்டுமல்லாது வீணை வாசிப்பதிலும் சிறப்புற்றிருந்தார். அவர் அடிக்கடி ஆஸ்ரமம் வந்தார்; சில சமயங்களில் சில பாடல்களைப் பாடினார்; சிலவற்றை வீணையிலும் வாசித்தார்.

இந்த பெண்மணிக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்திருக்கின்றது; அதைப் பற்றி பகவானிடம் கேட்டறிவதற்கு சரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஒரு நாள் காலையில், மண்டபத்தில் மக்கள் அதிகம் இல்லாத பொழுது பகவானிடம் சென்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்; பகவான், சங்கீதத்தின் வழியாக மட்டுமே ஒருவர் மோக்ஷம் அடைய முடியுமா? அல்லது இன்னும் வேறு சில அன்மீகப் பயிற்சியும் அவசியமா?

பகவான் எவ்வித பதிலும் கூறவில்லை. பகவானின் மௌனத்தை எவ்வாறு எடுத்தக்கொள்வதென புரியாமல், அப்பெண்மணி இதைப்பற்றி மேலும் வினவினார்; பரமாத்மாவின் புகழை கீர்த்தனைகளில் பாடித் தொழுத, தபோதனரான தியாகராஜர் போன்றோர் மோக்ஷம் அடையவில்லையா?

புன்முறுவல் பூத்து பகவான் கூறினார்; தபோதனர் தியாகராஜர் போன்றோர் அவர்கள் பாடிய பாட்டின் மூலம் தன்னை அறிந்து கொள்ளவில்லை; மாறாக, அந்த பரமாத்மாவை அவர்கள் உணர்ந்து அறிந்து கொண்டதின் பேரானந்த வெளிப்பாடே அவர்களது பாடல்கள், சங்கீதம். இந்த காரணத்தினால் தான் அவர்களுடைய பாடல்கள் ஆத்ம பேரொளி வீசி காலங்கடந்து நிலை பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றை நாம் நாத உபநிஷத் என்றழைக்கின்றோம். நாதோபநிஷத் பாடி (அருள்) பெற்றார்களா? என்று தமிழில் சொலவடையாய் கேட்கப்படுகின்றது; பாடல்கள் பாடித்தான் கடவுள் அருள் பெற்றவர்களா? இல்லை; அவர்கள் பெற்றதைத் தான் பாடினார்கள் முதலில் கடவுளின் கருணையைப் பெற்றார்கள்; பிறகு பாடினார்கள்.

இத்தகைய பேருண்மையை மிக எளிதாக தெள்ளத் தெளிவாக பகவான் விளக்கம் அருளியதைக் கண்டு ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்து போனார் அப்பெண்மணி. பேரானந்த மிகுதியில் கண்களில் நீர் மல்கி பகவானின் கமல பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, நெஞ்சம் நெக்குருகிக் கூறினார்; பகவான், தாங்கள் அருளிய விளக்கம் என் ஐயப்பாட்டினை போக்கின. அரை வேக்காடான

கருத்துக்களாலும் தவறான நம்பிக்கைகளாலும் என்னை நான் இந்நாள் வரை முட்டாளாக்கிக் கொண்டிருந்தேன்; பகவானின் கருணை என் கண்களைத் திறந்தது; பேருண்மையை காண்பித்து உணரச் செய்தது; இப்பொழுது என் மனம் தெளிந்து இலேசானது

ரமணாஸ்ரமம் வந்தடைந்த முதல் மூன்றாண்டுகளில் கனகம்மாள் மெல்ல மெல்ல மேன்மேலும் தன்னை அமைதியுறச் செய்து கொண்டார்; மேலும் அவர் சிந்திக்கும் மனமே குழப்பத்தை உருவாக்குகின்றது என்பதை அறிந்துகொண்டார். அதிக அறிவு மன அமைதிக்கு நல்லதல்ல என்ற சொலவடை அவர் மனதில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டே இருந்தது. மேன்மேலும் அறிவை பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற தணியாத நச்சரிப்பு, தன் அகந்தைக்கு ஓர் இருப்பிடம் வேண்டும் என்கின்ற ஆசையை அடிப்படையாய் கொண்டெழுந்தது; நிகழ்வுகளின் கட்டமைப்பில் தனக்கென ஓர் இடம் வே'ணடும் என்கின்ற எதிர்பார்ப்புகள் மற்றும் அது தொடர்பான ஐயப்பாடுகள் போன்வற்றோடு இந்த அறிவுத் தாகமும் நெருங்கியத் தொடர்புடையது, என்பதை உணர்ந்துகொள்ளத் தொடங்கினார். இவற்றின் பிறப்பிடம் தேகாத்ம புத்தி தான் அதாவது நான் இந்த உடம்பு தான் என்ற உணர்வுதான் என்று உணரத் தொடங்கினார். பகவான் வலியுறுத்துவது நான் சுயம்புவாகிய நான் தானாய் இருப்பது உருவாக்கப்படாதது தானாய் இருந்து தன்னை அறிதல் என்பதுதான். இதன் பொருள் என்னவென்றால், புதியதாய் எதுவும் சேர்க்கப்படுவதில்லை; சேர்வனவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளுதல்; இவ்வாறு ஒதுக்கித் தள்ளுவதில் மனதால் உருவாக்கப்படும் திரைச் சீலைகளான கருத்தியலும் முன்னதாக ஊகித்தலும் அடங்கும். மானுடத்தின் துன்பங்களுக்கு அடிப்படையே நீண்ட நெடுங்காலமாய் வழிவழி

கருதப்பட்ட அறியாமை என இதற்குமுன் கனகம்மாள் எண்ணினார். அந்த அறியாமை என்பது அறிவு இல்லாமல் இருப்பது என்று பொருள் அல்ல. மாறாக, தவறாக அறிந்து கொள்ளுதல் என்று பொருள்படும் என்பதை கனகம்மாள் கண்டறிந்தார். மாயையின் அடிப்படையில் தன்னைப் பற்றியும் உலகம் பற்றியும் நிரந்தரமான நிலைத்த கருத்து கொண்டிருத்தல் என்பதுதான் தவறாக அறிந்து கொள்ளுதல் என்ற சொற்றொடரின் பொருள் என கனகம்மாள் புரிந்து கொண்டார். மேலும், சொற்களாலும், கருத்துக்களாலும், கோட்பாடுகளாலும் நிறைந்துள்ள மனதில் புதிய கருத்துக்கள் எதுவும் புகுவதற்கு இடமே இல்லை. இவ்வாறாக, நமது இலக்கு சொற்களிலும் அறிவை பெருக்குவதிலும் இல்லை அவை வழியை மட்டுமே காட்டும் ஆனால், இலக்கு, நம் உள்ளே ஆழ்ந்து கிடக்கின்றது. தான் மட்டும் இதில் தவறாக பயணிக்கவில்லை; மற்ற பக்தர்களும் கூட நான் நான் யார்? உள்ளம் என்பது பற்றியும் அதை அடையும் வழி பற்றியும் குழப்பத்தில் தான் இருந்துள்ளனர்.

ஒரு நாள், பக்தர்கள் இடையே ஒரு சாது அமர்ந்திருந்தார். அவர் ஆன்மிகப் பயிற்சியில் ஆழ்ந்த அனுபவம் உள்ளவர் என்பது அவரது தோற்றத்தில் தென்பட்டது. பகவானிடம் ஏதோ கேட்பதற்கு, தக்கத் தருணத்திற்காக, காத்திருப்பதாகத் தென்பட்டது. சரியான நேரம் என அவர் கருதியபொழுது, அவர் பகவானிடம் சென்று கூறினார், பகவான், நான் உள்ளம் என்பது ஒவ்வொன்றிலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படியென்றால், உயிர் பிரிந்த சடலத்திலும் நான் உள்ளம் காணலாம் என்பது தான் பொருளா?

பகவான் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார், ஓ, இதைத்தான் நீங்கள் விரும்புகின்றீர், இல்லையா? மரணம் அடைந்த உடல் இதை அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றதா? அல்லது நீங்களா? யார் இந்த கேள்வியைக் கேட்பது? சாது பதிலளித்தார், நான் தான் அதை அறிந்துகொள்ள

விரும்புகின்றேன், பகவான் பிறகு, பகவான் கூறினார், நீங்கள் தூங்கும்பொழுது, நீங்கள் நான் இங்கு இருக்கின்றேனா அல்லது இல்லையா? என வினா எழுப்புகின்றீரா? விழித்திருக்கும் நிலையில்தான், நான் இருக்கின்றேன் என்கின்றீர். அதேபோன்று, நான் உள்ளம் என்பது உயிர் பிரிந்த சடலத்திலும் உள்ளது; ஆனால், மேலும் இது பற்றி நான் யார்? என விசாரணை செய்தால், உயிர் பிரிந்த சடலமும், உயிர் உள்ள உடலும் இரண்டுமே மாயை என்பது புலனாகும். எதில் நகர்வு, சலனம் உள்ளதோ அதை உயிர் உள்ளது என்கின்றோம். அசைவற்று இருப்பதை உயிர் அற்றது என்கின்றோம். இந்த வேறுபாடு நம் மனதில் தான் உள்ளது. நம் கனவில் நாம் உயிரோடு இருப்பனவற்றையும், உயிரற்ற சடலமாய் இருப்பனவற்றையும் நாம் பார்க்கின்றோம். நாம் கனவிலிருந்து விழித்தவுடன், உயிரோடுள்ளனவும் உயிரற்றவையும் இரண்டுமே மாய தோற்றங்கள் என உணர்கின்றோம். அதேபோன்று, இப்பிரபஞ்சம் முற்றிலும் ஒரு சிறப்பான மாய தோற்றமே தவிர வேறில்லை. நான் என்ற எண்ணம் எழுவதை பிறப்பு என்கின்றோம்; நான் என்ற எண்ணம் மறைவதை மரணம் என்கின்றோம். எனவே, பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என நாம் கூறுவனவெல்லாம், நான் எண்ணம் எழுவதும், மறைவதும் தவிர வேறில்லை. பிறப்பு இறப்பு, இவை இரண்டும் அகந்தையாகிய ஆணவத்திற்கு மட்டுமே. பிறப்போ அல்லது இறப்போ உங்களின் சொரூபமாய் இருக்கின்ற நான் ஐ தொடமுடியாது. தன் (நான்) பற்றிய விழிப்புணர்வு வலிமையுடையதாய் இருக்கும்பொழுது, நீங்கள் இருக்கின்றீர்கள், நான் விழிப்புணர்வு மறைகின்றபொழுதும் நீங்கள் இருக்கின்றீர். நீங்கள்தான் நான் எனும் எண்ணம் உதிக்கும் இடமாய் மூலாதாரமாய் இருக்கின்றீர். ஆனால், நான் எனும் எண்ணம் நீங்கள் அல்ல. அறிதல் என்பது பிறப்பு இறப்பின் மூலதாராமாய் உள்ளதை உணர்ந்து கொள்ளுதலும், அகந்தையை வேரோடு பிடுங்கி அதனை முற்றிலும் அழித்து விடுதலே அன்றி வேறெதுவும் இல்லை. அதாவது நீங்கள் நான் மரணிக்க வேண்டும்; மேலும், நான் விழிப்புணர்வாய்

மிளர வேண்டும். விழிப்புணர்வோடு இருக்கும் நான் நான், உள்ளம், உள்ளது ஆக உருக்கொள்ளுதலே தன்னை அறிந்து தானாய் இருத்தலாம் தானாய் நான் ஆக இருத்தலே தன்னை அறிதலாகும். நான் நான் என இதயக் குகையில் தானாய் திகழ்வது. தன்னை தனில் உணர்தல் அதுவே ஆன்மாவாக மிளிர்தல் தானாய் திகழ்தல். அதாவது, இத்தேகமே நான் என்கின்ற அகந்தை கெட்டு மரித்து உள்ளம், உள்ளது, நான் பிறத்தல். இவ்வாறு, அகந்தை முற்றிலும் அழிந்துவிடும்பொழுது, எல்லா சந்தேகங்கள், ஐயப்பாடுகள் மறைந்து விடுகின்றன; ஒவ்வொன்றும் உரிய முறையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. (மேலது. பக்.86/87)

பகவான் மௌன சொரூபமாய் அறியப்படுபவர். அந்த அமைதியின் தாக்கம், அவர் தரிசனத்திற்கு வருபவர்களை திகைக்கச் செய்தது; இந்த அமைதியை அவமரியாதையாகக் கருதிடக் கூடாது; பேசுவதை உள்நோக்கத்தோடு தவிர்ப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. எளிமையை இயல்பாய் கொண்டிருந்தாலும் உளமார்ந்த மௌன மொழியாலும் தன்னைக் காண வருபவர்களுக்கு மன அமைதியை நல்கியதாலும் சொற்களையோ மொழியையோ உள் நோக்கத்தோடு தவிர்க்க வேண்டிய அவசியம் பகவானுக்கு இல்லை.

பகவானிடம் அற்புதமான நகைச்சுவை உணர்வு இயல்பாய் மிளிர்ந்தது. உரிய தருணத்தில் அவரது நகைச்சுவை வெளிப்பட்டது. சாதாரணமாய் கூறுகின்ற சொற்கள் கூட ஞானத்தின் வெளிப்பாடாய் ஒளிர்ந்தன. எளிமையான சொற்களில் உன்னதமான ஞானத்தை வெளிப்படுத்தும் தனித்துவமான தன்மையை பகவான் கொண்டிருந்தார். மிக உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் அறிஞர்களிடமும் படிப்பறிவு இல்லாதவர்களிடமும் மிக இயல்பாய் உரையாடினார். கேட்பவர்களின் தன்மைக்கேற்ப தன் மொழியையும் அதன் நடையையும்

அமைத்துக் கொள்வார். பகவானின் உபதேசம் கேட்பவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வதாயும் மனதில் ஆழ்ந்து நிலை நின்று விடுவதாயும் இருப்பதற்குக் காரணம் அவருடைய சொற்களும் மொழிநடையும் மென்மையாய் நேர்த்தியாய் சாலப் பொருத்தமானதாய், தெள்ளத் தெளிவாய் நேரடி தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாயும் இருந்ததுதான் வேடிக்கையாய் கேளிக்கைக்காக சொல்கின்ற சொற்களும் அவரை சூழ்ந்திருக்கும் பக்தர்களுக்கு அளவிலா மேன்மை மிகுந்த செய்திகளை அளித்தன. சிலரோடு பெருந்தன்மையோடும் சிலரோடு விளையாட்டுத் தன்மையோடும் இருந்தார். எல்லா நேரங்களிலும் எல்லோரிடமும் அவர் நவிலும் சொற்கள் பொருள் பொருந்தியதாயும் இருந்தன. பக்தர்களிடம் குறும்புத்தனமாய் கூறும்பொழுதும் சிலரை கேளி செய்யும்பொழுதும் பகவானின் சொல்லாடல், செம்மையான உண்மை உடையதாய் சீடர்களுக்கு அளவிலா அறிவுறுத்தல்களும் நிறைந்ததாய் இருந்தது.

ஒரு சமயம் பகவான் ஒரு குறிப்பிட்ட பக்தரோடு நீண்ட நேரம் செலவிட்டார். ஏறத்தாழ இரண்டு மணி நேரம் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையிலேயே அமர்ந்திருந்தார். அனுதினமும் பகவான் கோசாலைக்கு செல்லும் நேரம் வந்தவுடன் அவரது உதவியாளர் பகவானின் ஊன்றுகோல் மற்றும் கமண்டலத்துடன் மண்டப வாயிலில் வந்து நின்றார். அவருடைய உதவியாளர் ஆயத்தமாய் இருப்பதைக் கண்ணுற்று, பகவான் எழுந்திருக்க முயன்றார். ஆனால், ஒரே இடத்தில் ஒரே நிலையில் நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தபடியால், பகவானின் கால்கள் மரத்துபோய்விட்டன. அதனால், பகவானால் உடனடியாக எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

பகவான் புன்முறுவல் பூத்துவிட்டு காத்திருக்கும் உதவியாளரிடம் கூறினார் ஒரு நிமிடம் காத்திரு! ராம பக்த ஆஞ்சநேயனின் தந்தை என் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் சாதாரணமானவர் இல்லை; அவர் அவ்வளவு சுலபமாய் என்னை விட்டுவிடுவாரா?

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் என்னை அவர் பிடியிலிருந்து வெளிக்கொணர முடியும். எனவே, கொஞ்ச நேரம் பொறுமையாய் காத்திருக்க வேண்டியதுதான்!

கனகம்மாள் பகவான் கூறியதை இவ்வாறு விளக்குகின்றார்.

பேசிக்கொண்டே பகவான் மூலிகை எண்ணெயை முழங்காலில் தேய்த்தார். இவ்வாறு அழுந்த தேய்த்ததன் விளைவாக அவரால் எழுந்து செல்ல முடிந்தது. மண்டபத்தில் குழுமி இருந்த பக்தர்கள் பகவானின் சொற்களைக் கேட்டு மிக சுவாரஸ்யமடைந்தனர். கால் பிடிப்பு, குறிப்பாக முழங்கால் பிடித்துக்கொள்வது மிக அதிகமாய் இருந்தது. ஆயூர்வேத மருத்துவத்தின்படி, மூட்டுகளில் வாயு நின்றுவிடுவதால் (வாயு பிடிப்பது) அவ்விடங்களில் வலி ஏற்படுகின்றது. ராம பக்தனின் தந்தையைப் பற்றி பகவான் குறிப்பிட்டது ஆஞ்சநேயனின் தந்தையாகிய வாயுவைத்தான். முழங்காலில் மூட்டுவலி பிடித்துக் கொண்டது என நேரடியாய் கூறாமல் பகவான் வேடிக்கையாய் கூறுவதை தேர்ந்தெடுத்தார்.

மேலும் கனகம்மாள் கூறுகின்றார்,

வேறொரு சமயம், முழங்கால்களில் எண்ணெயை தேய்த்துக்கொண்டே கண்களில் நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறினார், எண்ணெய் சரியாக விடவில்லை என்றால் இந்த இயந்திரம் ஓடாது என்றார். பகவான் அடிக்கடி தன்னையே கேலிசெய்துகொள்வார். சில நேரங்களில் மற்றவர்களை கண்டிப்பதற்கு பகவான் வேடிக்கையாக கூறுவார். அப்பொழுது சொற்கள் மென்மையாகவும் நுட்பமாகவும் இருக்கும்; செய்தி, உரியவர்களுக்கு சென்றடையுமே தவிர அவர்களை புண்படுத்துவதாக குத்திக்காட்டப்படுவதாகவோ இருக்காது.

கால் வலியை போக்குவதற்கு பகவானின் உதவியாளர்கள் அவருடைய கால்களை அழுந்த தேய்த்துவிடுவார்கள். சில சமயம், அவர்களிடையே போட்டி நிலவும்; பகவானின் பாதங்களையும் கால்களையும் தொடுவதால் அவர்கள் அதிக புண்ணியத்தைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையில்,

கால்களை அழுத்தி தேய்த்து விடும் சலுகையைப் பெற பணியாளர்கள் ஒருவருக்கொருவர் போட்டிப்போட்டுக் கொண்டு முன் வருவர். ஒரு நாள், இரண்டு, மூன்று பேர் பகவானுக்கு அழுந்த பிடித்துவிட முன் வந்தனர். பகவான் சொன்னார், பொறு, பொறு, நீங்கள் மட்டும் ஏன் இதன் புண்ணியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? நானும் அந்த புண்ணியத்தில் கொஞ்சம் பெற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும் எனக் கூறிவிட்டு பகவான் தன் கால்களை அழுந்தத் தேய்த்துக்கொள்ள தொடங்கினார். இது, எங்களிடையே சிரிப்பு அலைகளை தோற்றுவித்தது!

ஒவ்வொன்றும் பகவானிடம் இயல்பாய் அமைந்திருப் பதையும் எந்தவொரு கேள்வியும் அவரை தடுமாறச் செய்யவில்லை என்பதையும் கண்டு கனகம்மாள் உளமாற மகிழ்ச்சியுற்றார். எல்லா சூழல்களிலும் பகாவன் அமைதியாய் சாந்தத்துடன் இருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. பல குழப்பங்களும் எரிச்சலூட்டும் வெறுப்புகளும் நிறைந்த அன்றாட வாழ்வில் அதுபோன்ற சாந்த மனப்பாங்கினை அடைய ஒருவர் வேணவா கொள்வது இயல்பே.

இவ்வுலகம் அவ்வளவு கொடுமையானதாகத் தோன்றுமானால் அதற்கு எதிராகவோ அல்லது வாழ்க்கையின் எந்தவொரு நிகழ்வுக்கு எதிராகவோ எவ்வித மனப்பாங்கினை ஒருவர் மேற்கொள்ள முடியும்? சுருங்கக் கூறினால், மாய உலகிலிருந்து விடுபட பகவானின் வழி எதைக் காண்பிக்கின்றது?

பகவானிடம் வந்த பக்தர் ஒருவர் உன்னதமான பரப்பிரம்மத்திலிருந்து தூய்மையற்ற மாய உலகம் எவ்வாறு தோன்றியிருக்கக் கூடும் எனக் கேட்டார். பகவான் தெளிவாய் எளிமையாய் பதிலுரைத்தார், ஒவ்வொன்றும் தூய்மையானதே. இடையில் தோன்றும் மனம் தான் தூய்மையற்றது

(நன்றி சரணாகதி)

(தொடரும்)

அன்னை மகனுக்குள் அடக்கம் – பகவானின் மாத்ரு முக்தி

D. தியாகராஜன்

“அப்பாவுக்குப் பிள்ளை அடக்கம்” — என்ற வாசகத்துடன்தான் துவங்குகிறது சூரிநாகம்மாவின் *ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரமத்திலிருந்து கடிதங்கள்* நூல். நாகம்மா விவரிக்கும் நிகழ்வு இதோ:

> *“கார்த்திகை தீபோற்சவத்தை முன்னிட்டு, அருணாசலேஸ்வரர் வாத்திய முழக்கங்களுடன் ஆசிரம வாசலுக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது அங்கிருந்த சர்வாதிகாரி நிரஞ்சனானந்த சுவாமி உபசாரங்கள் செய்து வணங்கினார். கோசாலை வழியாக வந்த பகவான், இந்த வைபவத்தைக் கண்டு புத்தகசாலைத் திண்ணையில் அமர்ந்தார். ஆசிரமவாசிகள் கொண்டு வந்த ஆரத்திப் பிரசாதத்தை நெற்றியில் இட்டுக்கொண்ட பகவான், ‘அப்பாவுக்குப் பிள்ளை அடக்கம்’ என்று மெல்லிய குரலில் கூறினார். அப்படிச் சொல்லும்போது பக்திப் பரவசத்தால் அவரது குரல் தழுதழுத்தது.”*

அருணாசலம் என்ற மந்திர சொல்லை உறவினர் வாயிலாகக் கேட்ட அந்த நொடியும், அவருக்கு ஏற்பட்ட மரணானுபவமுமே பகவானைத் தந்தையிடம் (அருணாசலனிடம்) இழுத்து வந்தன. நான் என் தகப்பனாரைத் தேடிக்கொண்டு அவர் உத்தரவின்படி இவ்விடத்தை விட்டு கிளம்பி விட்டேன் என்று கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுத் தன்னைத் தந்தையிடம் ஒப்புவித்துக் கொண்ட பகவான் ரமணர், ஈன்றிடும் அன்னையில் பெரிதருள் புரிவோய் என்று பலவாறாக அந்த ஞானத்தந்தையை வியந்து போற்றி அவருள் அடக்கமானார்.

இனி, ஓர் எளிய இல்லத்தரசியாக இருந்த அன்னை அழகம்மையை, பகவான் எவ்வாறு பக்குவப்படுத்தி முக்தியளித்தார் என்பதைக் காண்போம்:

பகவான் மதுரையில் இருந்து புறப்பட்டு அருணாசலனை அடைந்தபிறகு, இல்லத்தரசியான அழகம்மை, காணாமல் போன வேங்கடராமனை, பவழக்குன்றில் வற்றிய தேகத்துடன், சடைபிடித்த தலையுமாக வீற்றிருந்த மகனைக் கண்டு பரிதவித்த அழகம்மை ஆண்டிக்கோலத்தை விடுத்த தன்னுடன் ஊருக்கு வரும்படி மன்றாடினார். கதறி அழுத அன்னைக்கு “அவரவர் பிராரப்தப் பிரகாரம்...” என்ற பொதுப்படையான தத்துவவாக்கு போன்ற ஒருவாசகத்தை விடையாக எழுதியருளினார்.

அன்னையின் அழுகையோ, வேறு எந்த காரணங்களோ ஞானியான மகனின் திட வைராக்கியத்தை மாற்ற இயலாது என்று திரும்பினார்.

பின்னர், 1914இல் திருப்பதி யாத்திரைச் சென்று திரும்புகையில் மகனைக்காண திருவண்ணாமலைக்கு வந்த அன்னை நோய்வாய்ப்பட்டார்.

தமக்கென்று எவரிடமும் எதையுமே கேட்டுப் பெறாத பகவான், தமது அன்னை உடல் நலமின்றி இருந்தபோது அருணாசலத்திடம் அன்னை உடல்நலம் பெற வேண்டி கீழ்க்கண்ட நான்கு வெண்பாக்கள் வாயிலாகப் பிரார்த்தித்தார். அன்னையும் உடல் தேறினார்.

அலையா வருபிறவி யத்தனையு மாற்ற
மலையா யெழுந்த மருந்தே தலைவாநின்
றாள்கதியாய் வாழுமென் றாய்தாப மாற்றியே
யாள்வதுவு முன்கடனே யாம்.

காலகா லாவுன் கமல பதஞ்சார்ந்த
பால னெனையீன்றாள் பாலந்தக் காலன்றான்
வாரா வகையுன்கால் வாரிசமே காட்டுவா
யாராயிற் காலனுமே யார்.

ஞானாங்கி யாயோங்கு நல்லருண வோங்கலே
ஞானாங்கி யாலன்னை நல்லுடலை ஞானாங்க
மாகச்செய் துன்பதத்தி லைக்கியமாக் கிக்கொள்வாய்
சாகத்தீ மூட்டுவதேன் சாற்று.

மாயா மயக்கமதை மாற்றருண மாமலையென்
றாயார் மயக்ககற்றத் தாமதமேன் றாயாகித்
தன்னைடைந் தார்வினையின் றாக்கறுத்தாள் வாருலகி
லுன்னையலா லுண்டோ வுரை.

காய்ச்சலிலிருந்து அன்னையைக் காத்தருளும் வெண்பாவாக, வெறும் பிரார்த்தனை பாடலாக வெளிப்புறம் தோன்றினாலும் காய்ச்சல் போன்ற மாய உலக வாழ்க்கையினின்றும் தாயாரை விடுவித்து நித்தியமான உண்மைப் பொருளுடன் (ஆன்மாவுடன்) அவளைச் சேர்தருள் என்பதே அதன் உட்பொருளாகும்.

இளைய மகன் நாகசுந்தரத்தின் மனைவி மங்களத்தின் மறைவிற்குப் பிறகு நிர்கதியான அன்னை, சுவாமி மகனுடன் இறுதி நாட்களைத் கடத்தத் தீர்மானித்து “எனது உடலை முட்புதரில் வீசினாலும் இனி மகனுடன்தான் தங்குவேன்” என்ற வைராக்கியத்துடன் 1916 இல் நிரந்தரமாக திருவண்ணாமலையை அடைந்தார்.

முன்பு அன்னையின் வேண்டுகோளை திடமாக மறுத்துத் திருப்பி அனுப்பிய பகவான் தனது அன்னையின் வைராக்கியத்தைக் கண்டு தன்னுடன் இருக்க இசைந்தார்.

முதலில் எச்சம்மாளுடன் தங்கினார். பகவானுடன் அன்னை தங்குவதைச் சில பக்தர்கள் விரும்பவில்லை. பிறகு விருபாட்சி குகையை விட்டு கந்தாசிரமத்திற்கு இருப்பிடத்தை மாற்றி தங்கலானார். ஆச்ரமவாசிகளுக்கும் வந்துபோகும் பக்தர்களுக்கும் அன்னையே அன்னம் சமைக்கலானார்.

மடி, ஆசாரம் போன்ற சடங்குகளில் பழகியிருந்த அன்னைக்கு ஆசாரங்களை விட்டு பற்றற்ற பகவானுடன் கந்தாச்ரமத்தில் இயல்பாக இருப்பது முதலில் மிகுந்த சிரமமாக இருந்தது. அதைப் புரிந்து கொண்ட பகவான் அவற்றை விட்டொழிப்பதற்காக கேலியும் கிண்டலுமாகவும் சிலநேரங்களின் கடுமையாகவும் மெல்ல மெல்ல செயல்வடிவ உபதேசத்தின் வாயிலாக பற்றற்ற நிலைக்கு அழகம்மையைத் தயார்படுத்தினார்.

சமையல் கலை தெரிந்த அன்னைக்கு, அவருக்கு புரியும் மொழியிலேயே ஞானத்தை உபதேசிக்க எண்ணிய பகவான் ‘அப்பளப் பாட்டு’ எனும் பாடலை இயற்றினார். அதில் அவர் கையாண்ட உருவகம் மிக அற்புதமானது:

“உளுந்தாகிய ஆன்மாவை, வைராக்கியமாகிய உலக்கையினால் இடித்து, ‘நான்’ எனும் அகந்தையைத் தூளாக்கி, ஞானமாகிய நெருப்பில் சுட்டு எடுத்தால், அதுவே பிறவிப் பிணி தீர்க்கும் முக்தி எனும் அப்பளம்.”

வெறும் சமையல் குறிப்பைப் போலத் தோன்றும் இப்பாடலின் ஊடாக, அன்றாடக் கடமைகளைச் செய்யும் போதே ஒருவன் எவ்வாறு தன் அகந்தையை அழித்துத் தன்னை ஆன்மிக ரீதியாகப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்பதை அன்னைக்கு உணர்த்தினார்.

> *சாதகர்கள் இறைவன் அல்லது குருவின் அருளைத் துணைகொண்டு தம்மால் இயன்ற அளவு சாதனை செய்வார்களானால் அவர்களால் இயலாதததை அவ்விறைவனோ குருவோ தாமே முன்னின்று ஆற்றி முடிப்பர். ஆனால் தம்மால் செய்யக்கூடிய சாதனையைத் தாம் செய்யத் தவறினால் அவர்கள் அருளும் கிடைத்தற்கு அரிதேயாம். (ஞானபோதம் 8192)*

என்கிறது ஞானபோதம். அதற்கேற்றார்போல் இயன்ற அளவு தன்னை சாதனைக்குத் தயார் படுத்திக் கொண்ட தாயாருக்கு தனயனும் குருவுமான பகவான் முக்தியருளினார்.

இந்திய ஞான மரபில், இதுபோன்று ஒரு ஞானி தனது தாய்க்கு முக்தியளித்த அல்லது இறுதிப் பணிவிடை செய்த நிகழ்வுகள் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. பகவான் ரமணர் அன்னைக்கு முக்தியளித்த இந்த நிகழ்வு, நமக்கு ஆதிசங்கரர், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் மற்றும் பட்டினத்தாரை நினைவுபடுத்துகிறது:

ஆதிசங்கரர்: சந்நியாசம் மேற்கொண்ட பிறகும், தனது தாய்க்கு அளித்த சத்தியத்தின்படி அவர் மறைவின் போது நேரில் வந்து பணிவிடை செய்தார். துறவற மரபுகளைக் கடந்து தன் தாயின் இறுதிச் சடங்குகளைத் தாமே செய்து, அவருக்கு முக்தி உபதேசம் வழங்கினார்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்: தனது அன்னை சந்திரமணி தேவியை இறுதிவரை பேணிப் பாதுகாத்து, அவர் மூலமாகவே அன்னை முக்தி அடையத் துணையாக இருந்தார்.

பட்டினத்தார்: பெரும் செல்வந்தராக இருந்து துறவியான பட்டினத்தார், ஊர் மக்கள் எதிர்த்தபோதும் "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்ற கொள்கையின்படி தாய்க்கு இறுதிச் சடங்கு செய்தார். அப்போது அவர் பாடிய, "ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்துபெற்று..." என்று தொடங்கும் பாடல்கள், துறவியான மகனால் தன் தாய்க்கு நற்கதி கிடைக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த நோக்கைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

இந்த வரிசையில், பகவான் ரமணரும் தனது அன்னை அழகம்மையை வெறும் தாயாக மட்டும் பார்க்காமல், ஒரு பக்குவப்பட்ட ஆன்மாவாகக் கருதி, அவருக்கு முக்தியளித்தார்.

பகவான் ரமணரைத் தன் கருவில் சுமந்தபோது, ஒரு தெய்வீக அக்னியைத் தாங்கியது போன்ற பேரொளியையும் வெப்பத்தையும் தான் உணர்ந்ததாக அன்னை அழகம்மை கூறுவார். கருவிலே ஞானாக்னியாகத் திகழ்ந்தவர், பின்னாளில் ஞானி

அக்னியாக உருக்கொண்டு, தன்னை மார்பிலும் தோளிலும் சுமந்து பாலூட்டிச் சீராட்டிய அந்த அன்னையின் மார்பிலும் தலையிலும் தம் கரங்களை வைத்தார்.

தாயின் இதயத்தில் எஞ்சியிருந்த நுட்பமான கடந்த கால வினைப்பதிவுகளை (வாசனாக்ஷயம்) ஒவ்வொன்றாகத் துடைத்தெறிந்து, அவரைத் தன்னுள் ஐக்கியப்படுத்தி மாத்ரு முக்தி அளித்தார். ஒரு ஞானியின் ஸ்பரிசத்தால் அன்னையின் அகம் சுத்திகரிக்கப்பட்டு, தனித்த ஆன்மா பரம்பொருளோடு கலந்தது.

அருணாசலமெனும் தந்தை மகனைத் தன்னுள் இழுத்துக்கொண்டார்; அன்னை அழகம்மையோ ஞானியான தன் மகனுக்குள் அடக்கமாகி முக்தி பெற்றார். இவ்வாறு பகவான் ரமணர் அன்னைக்கு மகனாகவும், ஆன்ம விடுதலை அளித்த குருவாகவும் திகழ்ந்தார்.

சொரூபத்தில் நிலைக்கும் பக்குவம் பெற்ற பெண்கள் துறவு பூணுதல் தோஷமாகாது. விடுதலை நிலையும் ஞானமும் (ஆண்பெண் இருபாலருக்கும்) பொதுவானவை என்பதால், ஒரு ஜீவன் முக்தையின் உடலைத் தகனம் செய்தல் கூடாது. அவ்வுடல் ஒரு தேவாலயமாகும் என்று ரமண கீதையில் பகவான் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கேற்ப தாயின் உடலை முறைப்படி அடக்கம் செய்து, தாயின் நினைவாக கோவில் எழுப்பினார். அன்னையின் மறைவிற்குப் பின், அவரது உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் பகவான் ஒரு லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து, ‘இது ஒரு முக்தியடைந்த ஞானியின் உடல், இதற்கு எவ்விதத் தீட்டும் கிடையாது’ என்று உறுதிபடக் கூறி, ஆசிரம வளாகத்திற்குள்ளேயே சமாதி அமைக்கச் செய்தார். அன்னையிடம் தான் கொண்ட ஆழமான பற்றுதலும், தன்னுடைய வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகவே தாயார் இருந்ததையும் அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்தியப் பண்பாட்டிலும், ஆன்மிகத்திலும் தாய்மைக்கு மிக உயர்ந்த இடம் உண்டு. தாயை தெய்வத்தின் வடிவமாகவும், முதல் குருவாகவும் வேதங்களும் ஞானிகளும் போற்றுகின்றனர்.

உலகெங்கிலும் உள்ள ஞானிகளின் பொதுவான கருத்து என்னவென்றால், அன்னை என்பவர் அன்பு, தியாகம், படைப்பு, மற்றும் முதல் போதனை ஆகியவற்றின் உச்சக்கட்ட வடிவம் என்பதாகும். அவள் ஒரு தனிநபர் அல்ல, ஆனால் ஒட்டுமொத்த மனிதகுலத்தின் ஆன்மிக மற்றும் தார்மீக அடித்தளத்தை உருவாக்க உதவும் ஒரு தெய்வீக சக்தி.

இந்திய வேதாந்த மரபில், "மாத்ரு தேவோ பவ" என்ற உபதேசமே தாயை முதல் தெய்வமாக நிலைநிறுத்துகிறது. ஔவையாரின் "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்ற கூற்று, தாயின் முக்கியத்துவத்தை எளிய மொழியில் உலகறியச் செய்தது. திருவள்ளுவர், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்கும் தாயின் மகிழ்ச்சியே ஈன்ற பொழுதினும் பெரியது எனக் கூறி தாயின் ஆன்மிக எதிர்பார்ப்புகளைப் போற்றினார்.

பௌத்தம், கிருத்துவம் மற்றும் இஸ்லாம் என அனைத்து மார்க்கங்களும் தாய்மைக்கு எப்போதும் முக்கியத்துவத்தை அளித்துள்ளன என்பதை அறிகிறோம். மொத்தத்தில், உலகம் தழுவிய ஞானிகளின் பார்வையில், அன்னை என்பவள் நிபந்தனையற்ற அன்பு, தன்னலமற்ற தியாகம், படைப்பு சக்தி மற்றும் ஒழுக்கத்தின் முதல் ஆசான் ஆவாள். தாயைப் போற்றுவது என்பது தெய்வீகச் சக்தியைப் போற்றுவதற்கே சமமாகும்.

தைத்திரீய உபநிடதம், "மாத்ரு தேவோ பவ" (தாயைத் தெய்வமாகப் போற்று) என்று பிரகடனம் செய்கிறது. தாய், தந்தை மற்றும் ஆசானுக்குக் கடவுளுக்குச் சமமான மரியாதையை வலியுறுத்துகிறது.

மனு ஸ்மிருதி தாயின் தியாகங்களை ஈடு இணையற்றவை என்று போற்றுகிறது. தந்தையை விட தாய் நூறு மடங்கு சிறப்புடையவர் என்று தாய்மையின் பெருமையை மிகைப்படுத்திக் கூறுகிறது.

அதர்வண வேதம், பூமித்தாயைப் போற்றுவது போலவே, ஒரு தாயின் அரவணைப்பின் மகத்துவத்தையும் பேசுகிறது.

தெய்வத்திற்கு மேலாகப் பெற்றோரைத் தொழுத ஆன்மிக மரபு நம்முடையது. ஆனால், இன்றைய காலமாற்றத்தில் பொருளாதாரத் தேடலை மட்டுமே இலக்காகக் கொண்டு ஓடும் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் பெற்றோரைப் பாரமெனக் கருதி அவர்களை முதியோர் இல்லங்களில் தவிக்கவிடுவது நம் கலாச்சார விழுமியங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவாகும்.

பகவான் ரமணர் வெறும் உபதேசங்களை மட்டும் வழங்கவில்லை; மாறாக, அவ்வுபதேசங்களின் இலக்கணமாகவே வாழ்ந்து காட்டினார். உலகப் பற்றுகளை வேரறுத்து ஞானியாகத் திகழ்ந்தபோதிலும், தன்னை ஈன்ற தாயின் இறுதிக்காலத்தில் அவரைத் தன்னுடன் வைத்துப் பராமரித்தார். அவரை ஆன்மிக ரீதியாகப் பக்குவப்படுத்தி, இறுதியில் அன்னைக்கு முக்தியும் அளித்தார்.

உபதேசங்கள் எக்காலத்திலும் எங்கும் கொட்டிக் கிடக்கின்றன; அவற்றை நாமும் நாள்தோறும் படித்தும், கேட்டும், மற்றவர்களுக்குக் கூறியும் வருகிறோம். ஆனால், வெறும் சொற்களோடு நின்றுவிடாமல், பகவான் காட்டிய அந்தச் செயல்வடிவ வாழ்வை நாமும் கடைப்பிடிப்பதே பகவானை நாம் முழுமையாக பின்தொடர்வதாகும்.

செய்திகள்

உலகெங்கும் ஒளிவீசிய ஞானச் சுடர்:
பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின்
146வது ஜயந்தி விழா — சிறப்புத் தொகுப்பு

ஞானச் சுடர் உதித்த நன்னாள்

கௌண்டின்ய நதிக்கரையில், பூமிநாதரும் ஸஹாய வல்லியும் அருள்பாலிக்கும் புண்ணியத் தலமான திருச்சுழி, ஒரு ஞானப் புரட்சிக்கு வித்திட்டது. 1879ஆம் ஆண்டு, மார்கழித் திருவாதிரை நன்னாளில் (டிசம்பர் 30), நடராஜப் பெருமானின் வீதியுலா முடிந்த அந்த அமைதியான நள்ளிரவில், சுந்தரமய்யர் அழகம்மாள் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்தார் வேங்கடராமன்.

அக்குழந்தை நிலவுலகில் உதித்த அந்த விநாடியில், அங்கிருந்த கண்பார்வையற்ற மூதாட்டி ஒருவர் பேரொளியைக் கண்டு கண்பார்வை பெற்றார். அந்தச் சிறு சுடரே பின்னாளில் உலகிற்கு 'நான் யார்?' எனும் தத்துவத்தை வழங்கிய அத்வைத ஞானி பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி!

திருச்சுழியில் நிகழ்ந்த அந்த அதிசய ஜனனம் எவ்வாறு ஒரு ஞானப் பேரொளியைத் தோற்றுவித்ததோ, அதே பேரொளி இன்றும் மாறாத அருளுடன் ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்தில் ஜயந்தி விழாவாக பக்தர்களின் இதயங்களைக் கொண்டாட்டத்தில் நனைக்கிறது.

ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்தாலும், அன்பர்களின் இதயங்களில் ஆனந்த வெள்ளத்தைப் பாய்ச்சும் ஒரு மகா சங்கமம் ரமண ஜயந்தி!

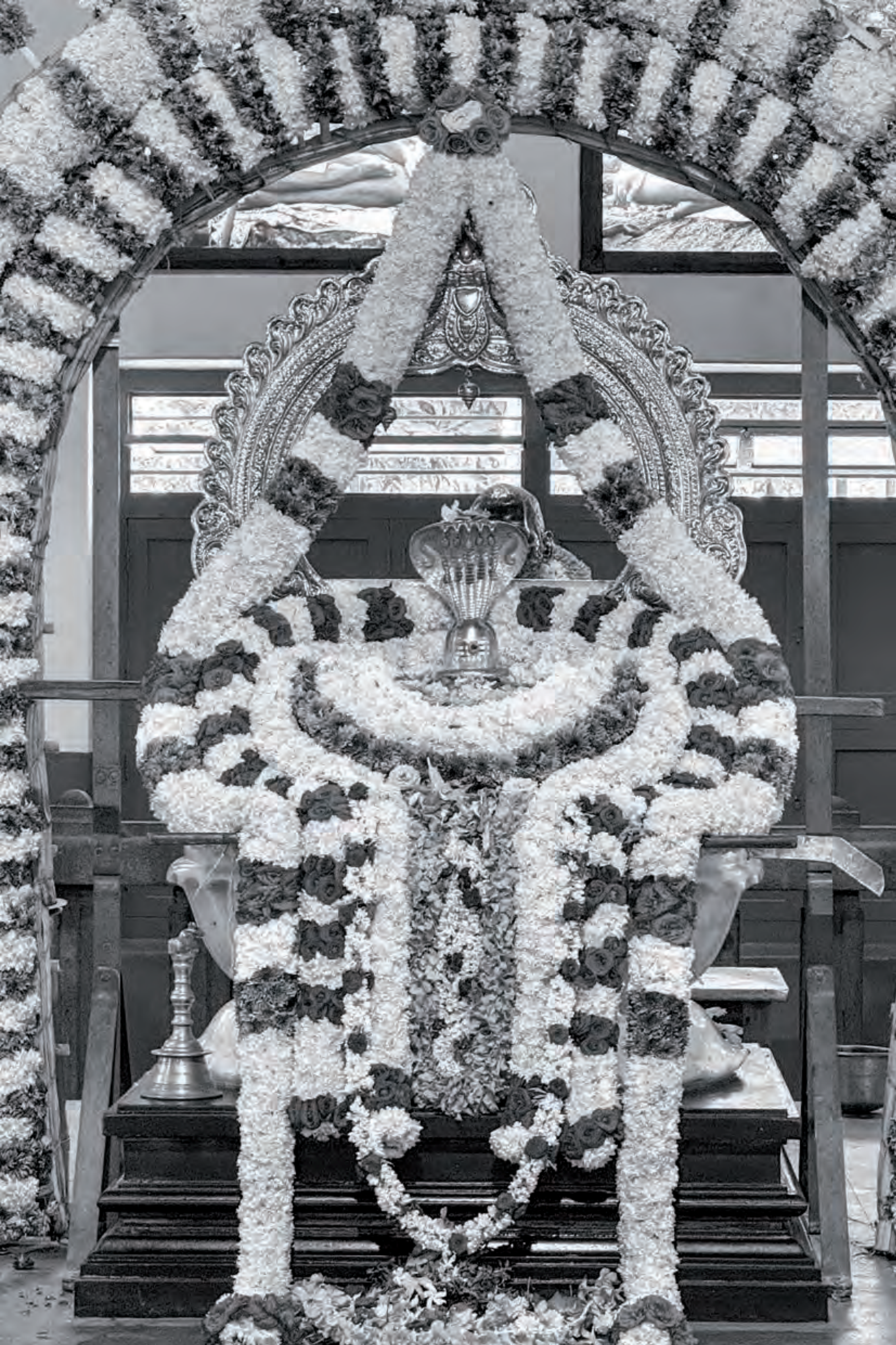

பகவான் ரமணரின் அணுக்கத் தொண்டர் எஸ்.எஸ். கோஹன் குறிப்பிடுவது போல, பழைய பக்தர்கள் பகவானின் மௌன மாற்றத்தையும், புதிய பக்தர்கள் தங்களின் ஆன்மிகத் தேடலுக்கு அவர் அளிக்கும் உத்வேகத்தையும் இன்றும் அனுபவப்பூர்வமாக உணர்கின்றனர். அவர் உடலைத் துறந்தாலும், அந்த ஞானப் பேரொளி இன்றும் பக்தர்களின் வழித்துணையாகவே இருக்கிறது.

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்தில் 146ஆவது ஜயந்தி விழா (4/1/2026) அன்று பக்திப் பெருக்குடன் அரங்கேறியது.

வைகறைப் பொழுதில் ஒலித்த தனுர் மாதப் பாக்களும், ஆச்ரமத்தின் திசையெங்கும் எதிரொலித்த மஹன்யாச ருத்ரஜப மந்திரங்களும், ஜயந்தி பாராயணங்களும் பக்தர்களின் உள்ளங்களில் ஒரு தெய்வீகப் பேரமைதியை நிலைநாட்டின. வண்ண மலர்களின் எழிலாலும், நறுமணத் திரவியங்களின் நறுமணத்தாலும் குரு ரமணனுக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட விமரிசையான அபிஷேக அலங்காரங்கள், காண்போர் கண்களுக்கு ஒரு தெய்வீக விருந்தாக அமைந்தன.

பக்தர்கள் தங்கள் இதயங்களில் ஊறிய பாமாலைகளையும், கரங்களால் தொடுத்த பூமாலைகளையும் கொண்டு 'அருணாசல ரமணனை' மனம் உருகி வழிபட, மகா தீபாராதனையின் ஒளிவெள்ளத்தில் இவ்விழா இனிதே நிறைவுற்றது.

ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்களின் வருகையால் ஆச்ரமமே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்த வேளையில், குருவருளின் பிரசாதமாக அனைவருக்கும் மனநிறைவளிக்கும் சிறப்பு உணவு விருந்து உபசரிக்கப்பட்டது.

✽ ✽ ✽

நான் யார்? எனும் ஆத்ம விசாரத்தை உலகிற்கு அருளிய பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின் 146ஆவது ஜயந்தி விழா, ஜனவரி 4ஆம் தேதி (ஞாயிற்றுக்கிழமை) உலகளாவிய ரீதியில் மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. ஆன்மிகப் பேரொளியின் அவதாரத் திருநாளை முன்னிட்டு, ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரமம் தொடங்கி உலகின் பல்வேறு மூலைகளில் உள்ள ரமண மையங்கள் வரை பக்தி மணம் கமழ்ந்தது.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின் 146வது ஜயந்தி விழா, 2026 ஜனவரி 4 அன்று உலகெங்கிலும் உள்ள ரமண பக்தர்களால் மிகுந்த பக்திப் பெருக்குடன் கொண்டாடப்பட்டது. "நான் யார்?" எனும் தேடலின் மூலம் உலகிற்கு மௌனத்தின் மொழியைப் போதித்த குருவின் நினைவைப் போற்றும் வகையில், இணையவழியிலும் நேரடியாகவும் பல்வேறு ஆன்மிக நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன.

கண்டங்கள் கடந்த ஆன்மிக இணைப்பு: 14 மணி நேர உலகளாவிய சத்சங்கம்

நவீன தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி உலகெங்கிலும் உள்ள பக்தர்களை ஒரே புள்ளியில் இணைக்கும் உன்னத முயற்சியாக, ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரமம் மற்றும் அமெரிக்காவின் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி ஹெரிடேஜ் அமைப்புகள் இணைந்து பிரம்மாண்டமான இணையவழி சத்சங்கத்தை நடத்தின. மாலை 5 மணிக்குத் தொடங்கி தொடர்ச்சியாக 14 மணி நேரம் நடைபெற்ற இந்த ஆன்மிகச் சங்கமத்தில் இந்தியா, இலங்கை, ஆஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் மற்றும் வட அமெரிக்க நாடுகளின் ரமண மையங்கள் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றன. ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் தங்கள் இல்லங்களிலிருந்தே நேரலையில் இணைந்து, இந்த உலகளாவிய நிகழ்வின் மூலம் குருவருளைப் பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

❋ ❋ ❋

தலைநகர் சென்னையில் ததும்பிய பக்தி வெள்ளம்

சென்னையின் முக்கியப் பகுதிகளில் அமைந்துள்ள ரமண மையங்களில் விடியற்காலை முதலே வழிபாடுகள் களைகட்டின.

- *மயிலாப்பூர் ரமண கேந்திராவில் காலை 6 மணி முதல் நாத இசை, மஹன்யாசம், ருத்ர ஜபம், அபிஷேகம் மற்றும் ஸஹஸ்ரநாம அர்ச்சனை ஆகியவை பக்திப் பெருக்குடன் நடைபெற்றன. அதனைத் தொடர்ந்து மாலை 5 மணிக்குக் கலைமாமணி திருவாசக செந்நாவலர் சத்குருநாத தேசிகர் குழுவினரின் "ரமண*

சந்நிதிமுறை" பண்ணிசை நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. விழாவின் முக்கிய நிகழ்வாக இரவு 6:45 மணிக்கு பகவானின் திருவுருவப் படம் மாட வீதிகளில் திருவீதி உலா கொண்டு வரப்பட்டது, பின்னர் இரவு 7:15 மணிக்கு அக்ஷரமணமாலை பாராயணத்துடன் நிகழ்வுகள் நிறைவடைந்தன.

- *குரோம்பேட்டை ரமணாலயத்தில் காலை 7 மணி முதல் வேதபாராயணம் மற்றும் அஷ்டோத்ர பூஜையுடன் விழா தொடங்கியது. காலை 9:30 முதல் 11:00 மணி வரை சத்குருநாத தேசிகரின் பண்ணிசையைத் தொடர்ந்து, அக்ஷரமணமாலை புனர்வசு வண்ணம் கூட்டுப் பாராயணம் மற்றும் ஆரத்தி நடைபெற்றது. இறுதியில் பக்தர்களுக்குச் சமபந்தி போஜனம் வழங்கப்பட்டது.*
- *சூளைமேடு ரமண சத்சங்கத்தில் விடியற்காலை 4 மணி முதல் 6 மணி வரை மங்கள இசை, உபநிஷத் பாராயணம், தனுர் மாத பூஜை மற்றும் அபிஷேகங்கள் நடைபெற்றன. காலை 7:15 மணிக்கு சத்குருநாத தேசிகர் குழுவினரின் பண்ணிசை நிகழ்ச்சியும், அதனைத் தொடர்ந்து 8:30 முதல் 11:30 மணி வரை ருத்ர ஜபம், அபிஷேகம் மற்றும் ரமண அஷ்டோத்ர பூஜை உள்ளிட்ட வழிபாடுகளும் நடைபெற்றன. நிறைவாகத் தீபாராதனை காட்டப்பட்டு அன்னம் பாலித்தல் நடைபெற்றது.*
- *நங்கநல்லூர் ஸ்ரீ ரமண சத்சங்கத்தில் மாலை 3 மணிக்கு ரமண ஸஹஸ்ரநாம அர்ச்சனை மற்றும் அக்ஷரமணமாலை பாராயணம் நடைபெற்றது. மாலை 4:30 மணிக்கு திரு. பி. தியாகராஜன் அவர்கள் "ரமண மஹரிஷி" என்ற தலைப்பில் ஆற்றிய ஆன்மிகச் சொற்பொழிவு பக்தர்களைக் கவர்ந்தது, இரவு 6:30 மணிக்கு ஆரத்தியுடன் விழா நிறைவுற்றது.*

தமிழகமெங்கும் கிளைத்த ஞானச் சுடர்

சென்னையைத் தாண்டி தமிழகத்தின் பிற மாவட்டங்களிலும் ஜெயந்தி விழா உற்சாகமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

ஞான சூரியன் பகவான் ரமணர் அவதரித்த புண்ணிய பூமியான திருச்சுழி சுந்தர மந்திரத்திலும், அவர் மரணத்தை வென்று மரணானுபவம் பெற்ற இல்லமான மதுரை சுந்தர மந்திரத்திலும் ரமண ஜயந்தி விழா பக்திப் பெருக்குடன் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

இராமநாதபுரம் முருகனார் மந்திரத்தில் காலை 10 மணிக்கு அக்ஷரமணமாலை மற்றும் ரமண சந்நிதிமுறை கூட்டுப் பாராயணம் நடைபெற்றது. காலை 11 மணிக்கு மனவளக்கலை பேராசிரியர் திரு. கே. சுப்புராஜ் அவர்களின் சிறப்பு உரையைத் தொடர்ந்து, நண்பகல் 12 மணிக்கு தீபாராதனையும் அன்னதானமும் நடைபெற்றன.

- *தஞ்சை பூண்டி ரமணாலயத்தில் காலை 10:30 மணிக்கு மங்கல இசை மற்றும் அக்ஷரமணமாலை பாராயணம் தொடங்கப்பட்டது. மதியம் 12 மணிக்கு தீபாராதனை மற்றும் அன்னதானம் நடைபெற்றது; இவ் விழாவையொட்டி நடத்தப்பட்ட இலவச ஹோமியோபதி மருத்துவ முகாம் சமூக அக்கறைக்குச் சான்றாக அமைந்தது.*
- *பழனி ஸ்ரீ ரமண மந்திரத்தில் ஜெயந்தி விழா மற்றும் 20ஆம் ஆண்டு விழா கடந்த 2025 டிசம்பர் 30 அன்று கொண்டாடப்பட்டது. மாலை 6 மணி முதல் தலைவர் சோமசுந்தரம் தலைமையில் நடைபெற்ற நிகழ்வில், கோவை சுயம்பிரகாசானந்த ஸ்வாமிகள் சிறப்புரை ஆற்றினார். அடுத்த நாள் மலை அடிவாரத்தில் பிரம்மாண்ட அன்னதானம் நடைபெற்றது.*

உடல் மறைந்தாலும் உணர்வாய் நிறைந்திருக்கும் அருணாசல ரமணரின் இந்த 146வது ஜயந்தி விழா, மௌனத்தின் ஆற்றலையும் ஆன்ம தேடலையும் மீண்டும் ஒருமுறை உலகெங்கும் நிலைநாட்டியுள்ளது. நாடுகள் கடந்தும், தொழில்நுட்பம் வழியாகவும் பக்தர்கள் இணைந்தது, ரமணரின் போதனைகள் இக்காலத்திற்கும் எவ்வளவு தேவையானது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

✽ ✽ ✽

ஸ்ரீ ஆர். வெங்கடகிருஷ்ணன்

பகவான் ரமணரின் பேரன்பிற்குப் பாத்திரமானவரும், 'சரணாகதி' உள்ளிட்ட புகழ்பெற்ற பாடல்களை இயற்றி பகவானுக்கு அர்ப்பணித்தவருமான திரு. மணவாசி ராமசாமி ஐயர் அவர்களின் புதல்வர் திரு. வேங்கட கிருஷ்ணன் அவர்கள், கடந்த 11102025 அன்று தனது 100வது வயதில் ரமண பதம் எய்தினார்.

இத்தகைய பெருமைமிகு பின்னணியில், 25121925 அன்று பிறந்த திரு. வேங்கட கிருஷ்ணன் அவர்கள், ரமண அன்பர்களால் 'ஜெயஸ்ரீ' என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்டவர். மணவாசி ராமசாமி ஐயர் அவர்களின் பக்திச் சிறப்பினைப் போற்றும் விதமாக, அருட்கவி திரு. முருகனார் அவர்கள் தனது 'ஸ்ரீ ரமண சாந்நித்திய முறை' நூலின் 'கீர்த்தித் திருஅகவல்' பகுதியில் (வரி: 316) அவரது பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறு குழந்தையாக இருந்தபோதே பகவான் ரமணரின் மடியில் தவழும் மகா பாக்கியத்தைப் பெற்ற இவர், 1960களில் அன்றைய 'சென்னை ரமண பக்த சபா'வில் இணைந்து தனது ஆன்மிகத் தொண்டினைத் தொடங்கினார். சென்னை ரமண கேந்திரத்தின் முதல் பொருளாளராகப் பொறுப்பேற்று, பின்னாளில் அதன் தலைவராகவும் திறம்பட வழிநடத்தியதோடு, ஸ்ரீ ரமண வித்யா டிரஸ்ட்டின் தலைவராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

குறிப்பாக, 2000ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீ ரமண வித்யா டிரஸ்ட் மற்றும் சென்னை ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றிணைப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றிய இவர், 2004ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க 'ரமண ரத யாத்திரை'யில் சென்னை மண்டலத்தின் பெரும் உந்துசக்தியாகத் திகழ்ந்தார். மிகுந்த ஒழுக்க சீலராகவும், ரமணர் பால் மாறாத பக்தி கொண்டவராகவும் வாழ்ந்து மறைந்த திரு. வேங்கட கிருஷ்ணன் அவர்களின் மறைவு

ஈடு செய்ய முடியாத ஒரு பேரிழப்பாகும். அன்னாரின் பிரிவால் வருந்தும் குடும்பத்தினருக்கும் அன்பர்களுக்கும் சென்னை ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் அறங்காவலர்கள், ‘ரமணோதயம்’ இதழ் வாயிலாகத் தங்களின் ஆழ்ந்த ஆறுதல்களைத் தெரிவிப்பதோடு, அன்னாரின் தூய ஆன்மா பகவானின் திருவடி நிழலில் நிலையான சாந்தி அடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சர்மா

சென்னை ரமண கேந்திராவின் அர்ச்சகரும், வேத பண்டிதருமான ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சர்மா அவர்கள் 16/12/2025 செவ்வாய்க்கிழமை மதியம் ரமணபதம் அடைந்தார்.

ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரம பாடசாலையில் முறைப்படி வேதம் பயின்ற இவர், பின்னர் வங்கிப் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற பின், ரமண பகவானின் சேவையில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். அன்னாரது ஆன்மா சாந்தி அடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

Ramanodhayam - Tamil Quarterly, Registered with the Registrar of Newspaper for India. RNI NO.: TNTAM/2001/5542

Printed and Published by: A. Kumar Raja,
20, Alamelu Mangapuram, Mylapore, Chennai 600 004 on behalf of Ramana Kendra Trust, 20, Alamelu Mangapuram, Mylapore, Chennai 600 004

Editor: Dr. S. Ram Mohan

Printed at: **Multi Craft,**
9, Appavu Gramani 2nd St.,
Robertsonpet, Mandaveli, Chennai 600 028.

146 ஆவது ரமண ஜயந்தி தின காட்சிகள் – ஶ்ரீ ரமணாஸ்ரமம், திருவண்ணாமலை

நாயகன் ரமணனின் ஜயந்தி திருநாளன்று, காலை சூளைமேடு தொடங்கி, குரோம்பேட்டை, மயிலாப்பூர் வழியாக இரவு உலகளாவிய சத் சங்கம் வரை, நாள் முழுவதும் ரமண நாமத்தைப் பண்ணிசையால் பாடிப் பரவசப்படுத்தினார் கலைமாமணி ‘ரமண சந்நிதி முறை திருநாவலர்’ ஓதுவார் சத்குரு நாத தேசிகர்.

Registered with the Registrar of Newspaper for India RNI No.:TNTAM/2001/5542